

VE SVĚTĚ JAKO PROFESIONÁL

ZÁKLADY NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA

Ve světě jako profesionál – základy následování Krista

Copyright © 2019 Elim - sbor Církve bratrské v Opavě

Kopírování, tisk a distribuce tohoto materiálu je povolena a vítána ve všech jeho formách. Prodej je povolen pouze za částku pokrývající náklady k tisku, prodej se ziskem je zakázán.

Vaše doporučení k úpravám a vylepšením těchto materiálů jsou vřele vítány. Případné náměty a návrhy posílejte na adresu v.s.jako.pro@gmail.com.

Není-li uvedeno jinak, jsou biblické citáty převzaty z *Bible, překlad 21. století* © 2009 BIBLION, o.s. Použito se svolením vydavatele. Všechna práva vyhrazena.

Citáty označené zkratkou ČSP jsou převzaty z *Českého studijního překladu Bible* © 2009 ČSP, Praha. Použito se svolením vydavatele.

Citáty označené zkratkou ČEP jsou převzaty z *Českého ekumenického překladu* podle vydání z r. 1985 © ČBS, Praha.

OBSAH

Úvod	5
0. Otázka víry.....	11

ŽÍT V KRISTU

1. Nový život v Kristu	21
2. Kristus.....	29
3. Duch svatý	37
4. Nepřítel	45

ŽÍT S KRISTEM

5. Křesťanství je vztah	55
6. Bible	63
7. Modlitba	71
8. Rodina – církev	79

ŽÍT JAKO KRISTUS

9. Smýšlení	87
10. Charakter – co se skrývá v srdci.....	93
11. Jednání	99

ŽÍT PRO KRISTA

12. Pro koho žiju	111
13. Poslání	117
 Závěr.....	 129
 Použité materiály.....	 131

ÚVOD

Chvíli, kdy člověk uvěří v Ježíše a prosí Ho o odpuštění hříchů, Bible poeticky vykresluje jako nové narození. Je to vzácný moment, kdy se člověk usmíruje s Bohem a začíná jeho nový život s Ním.

Každý nový život je velkým důvodem k radosti. Z porodnic odlétají desítky SMSek, ve kterých se rodiče dělí se svými přáteli o radostnou zprávu, že se jim narodilo dítětko. Ale to je jen začátek, v tu chvíli se jeho život teprve rozběhl a malý človíček má celé dobrodružství před sebou. O pár dní později si ho tatínek s maminkou odnesou domů a začínají se o něj starat. A miminko pomaličku roste, poznává své rodiče a začíná je mít rádo, učí se základní dovednosti, dává si dohromady, jak svět funguje, a postupně dorůstá k samostatnosti a dospělosti.

V našem duchovním životě to probíhá podobně. Ve chvíli, kdy jste uvěřili v Ježíše, začal váš nový duchovní život. Celé dobrodružství života s Bohem je ale teprve před vámi! Stejně jako pro miminko (dobrá, o něco méně) je ovšem obtížné do duchovního života vstoupit bez někoho, kdo by vás doprovázel v prvních etapách.

Proto vznikl tento materiál – aby vás provedl prvními kroky na cestě za Bohem a pomohl vám Ho trochu více poznat. Oprava, proto vznikl tento podklad ke společným setkáním a diskusím. Tohle nemá být učebnice, ale pozvání k objevování s průvodcem.

JAK TO FUNGUJE

Tak, jak se domluvíte. Žádná předepsaná podoba neexistuje, nastavte si to tak, jak vám bude vyhovovat. Nicméně doporučení bychom měli.

Jako ideální vidíme potkat se každý týden na 1-1,5 hodiny a společně probrat a prodiskutovat jedno téma. Častější setkání by mohla

být vyčerpávající, delší prodlevy by z toho naopak udělaly nekonečný příběh.

Rádi bychom ale, aby to nebylo jen o materiálech, které jsme pro vás připravili, ale i o „materiálu“, který pro nás připravil Bůh a který vás bude duchovním životem provázet až do jeho konce – Bible. Z ní vychází takřka všechno naše poznání o Bohu, v ní se nám On sám představuje a skrze ni nás učí. Vytvořit si návyk pravidelného čtení Bible je k nezaplacení, a tak ideální druhou rovinou tohoto studia bude přečíst si vždy mezi dvěma setkáními pět kapitol z Bible (1 každý pracovní den) a k tomu si zapisovat stručné poznámky, abyste se potom spolu mohli podívat na to, co nechápete nebo co vás oslovilo. Vaše setkání tedy může vypadat třeba takto:

- » Rozhovor o tom, jak se máte – co vás těší, co vám dělá starosti a o důležitých věcech, které se v posledním týdnu odehrály
- » Biblická část, kde společně proberete otázky a postřehy z oněch pěti kapitol z Bible
- » Studijní část – probírání další kapitoly z materiálů
- » Shrnutí hlavní myšlenky/myšlenek, které si chcete odnést
- » Modlitby

Ale zpátky k našemu studiu. O čem že to bude? Budeme zjišťovat, jak být Kristovým učedníkem...

KAŽDÝ KŘEŠŤAN JE UČEDNÍK

V celé Bibli se potkáte se slovem křesťan jen na třech místech. Podezřele málo. A jedno z nich vám prozradí, že tohle slovo vymysleli nevěřící lidé, aby nějak označili ty, kdo se hlásili ke Kristu. Křesťané o sobě mluvili jinak. Jejich náboženský status na Facebooku by nezněl „křesťan“, ale „učedník Ježíše Krista“. A právě o tom bude celé naše studium – jak

být učedníkem Ježíše. **Křesťanství totiž není o náboženském názoru nebo přesvědčení, ale o následování Krista.** Je to víc než dodržování pravidel, chození do církve a slušný život. Je to osobní, proměňující, obohacující, celoživotní ale také náročné. Ježíšova představa o tom, jak to má vypadat, není úplně snadná: *Potom svolal zástup se svými učedníky a řekl jim: „Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě“ (Marek 8:34).* Být křesťan zkrátka znamená jít jeho cestou, navzdory tomu, že moje dřívější touhy by to snad chtěly jinak a že to někdy znamená „kříž“. On nás v tom ale nikdy nenechává samotné. Vede nás a vychovává nás, aby nám pomohl stát se jeho učedníky. Postupně nám stále víc dokazuje, že **i když cena není malá, On za to stojí.** Miloval nás natolik, že za nás zemřel, a ze stejného důvodu nás teď vede k životu učedníka. Lepší varianta není... lehčí ano, cennější nikoliv.

Následování Krista je celoživotní cesta. Neexistují zkratky a instantní řešení. Den po dni ale můžeme růst a jít dál. A věříme, že vám toto „studium“ pomůže.

CO ZNAMENÁ BÝT JEŽÍŠŮV UČEDNÍK

Slovo učedník může být poněkud zavádějící. Vytváří představu učení se... a do jisté míry to odpovídá. Nejde ale o shromažďování informací. Pointa není v tom mít co nejvíce znalostí o Ježíšově životě, názorech a učení. To je jen jedna z rovin a zdaleka ne ta nejdůležitější. Na to, abyste o Kristu věděli spoustu věcí, vůbec nepotřebujete být křesťanem. O co tedy jde? Možná nám pomůže porovnat, co znamená být student, učeň a co učedník.

STUDENT

Když nastoupíte na gymnázium, víte, že následující čtyři roky vás čeká mnoho různých předmětů, kvanta informací a spousta učení. Pokud

se vám to povede a odejdete s maturitním vysvědčením, budete mít velice slušný všeobecný přehled a ovládat alespoň jeden cizí jazyk. Nicméně po praktické stránce nebudete umět (takřka) nic. Po celou dobu studia jste se soustředili na získání co nejvíce znalostí.

UČEŇ

... oproti gymnazistovi nejspíš bude rád, když se v cizině doptá alespoň na záchod a jeho všeobecný přehled velký rozsah mít nebude. Ne že by se nic nedozvěděl, ale přehled z toho neposkládá. Zato ale má výrazně větší šanci si už po střední škole najít práci, protože si osvojil mnoho dovedností. Možná nemá moc znalostí, zato bude umět svažovat, soustružit, pracovat s dřevem apod.

Znamená to, že „učeň“ je víc než „student“? Ne, a ani naopak ne. Jako křesťané potřebujeme být jak „studenty“, tak i „učni“. Učit se informace, ale i dovednosti.

Tohle srovnání ve skutečnosti míří k jinému postřehu. Pro gymnazistu jsou důležité znalosti, pro kluka z učňáku primárně dovednosti... ale ani u jednoho z nich jejich učení nevede k **proměně života, osobnosti a charakteru nebo ke vztahu s učitelem**. Pokud bychom tedy v církvi byli pouze „studenti“ nebo „učni“ (anebo klidně i obojí dohromady!), mýjíme tu nejdůležitější rovinu duchovního života.

UČEDNÍK

Pro učedníka nejsou hlavní informace ani dovednosti, ale osoba jeho mistra, jeho postoje a jeho způsob života. **Být učedníkem znamená stávat se takovým, jako je váš mistr**, a žít jako on. Snažme se dozvědět se co nejvíc, učme se nové dovednosti, ale naši hlavní učební osnovou musí vždy být sám Kristus. To *ON* je tím, co se učíme.

Co tedy znamená být učeník Ježíše? Máme pro vás čtyři předločky, které to popisují. A se kterými jste se potkali už v názvu tohoto materiálu. Být Kristův učeník a „Ve Světě JAKO PROfesionál“ znamená:

- » žít **V** Kristu
- » žít **S** Kristem
- » žít **JAKO** Kristus
- » žít **PRO** Krista

Možná by se nám podařilo najít i další předločky, ale tyhle jsou zásadní. Každá z nich je nezbytná, všechny jsou nerozlučně spojené dohromady a každou z nich potřebujeme, navzájem se prolínají, doplňují a rozvíjejí. Důležité je ale i jejich pořadí, protože ty následující vždy staví na těch předcházejících. Sice to nefunguje jako ve škole, kdy musíte projít první třídou, než vás pustí do druhé, každý z těchto rozměrů učenictví můžeme budovat paralelně, ale málokdy budou ty pozdější fungovat, pokud v těch dřívějších nemáme pevný základ. Těžko budete schopní žít *pro* Krista, pokud nebudete nejdřív žít pevně v něm a s ním.

Tyto čtyři předločky vyjadřují podstatu života Kristova učeníka a my se v našem studiu budeme soustředit právě na ně. Studium má čtyři velké části v-s-jako-pro a každá z nich potom několik kapitol.

A protože je to vše o Kristu, vždy se podíváme na nějakou událost z Ježíšova života a budeme se učit od Něj.

VAROVÁNÍ

Mnoha křesťanům je hned na začátku jejich křesťanského života vštípená představa a přesvědčení, že „být dobrý křesťan = být dokonalý“. Jsou nadšení z Krista, a tak se pustí do výpravy za dokonalostí. O pár let později ovšem z jejich života radost zmizí a zůstane jen tlak neustálého „musím“ – abych byl dokonalý, musím ještě tohle. Je to jinak. Být dobrý

křesťan neznamená „být dokonalý“, dokonce ani ne „být na výpravě za dokonalostí“, ale vždy jen „být na cestě za Dokonalým“ (tedy Kristem). Pokud následujeme Jeho, bude se v nás Jeho dokonalost víc a víc odrážet a nadto, navzdory vší naší nedokonalosti, *...jedinou obětí přivedl ty, které posvěcuje, k věčné dokonalosti (Židům 10:14)*. Zajímavý paradox, mějte ho prosím na paměti.

KAPITOLA 0

OTÁZKA VÍRY

Jsou cesty, ze kterých není návratu. Když Ježíš spolu se dvěma dalšími odsouzenci procházeli ulicemi Jeruzaléma s kříži na ramenou, všichni tři věděli, že z téhle cesty se nevrátí. Z některých jednosměrek se vycouvat zkrátka nedá.

PŘÍBĚH

Náš první příběh najdete v *Lukáši 23:32-43*, nejvíc nás ale bude zajímat posledních 5 veršů, tedy v. 39-43. Pojdme si je přečíst.

DRUHÝ ZLOČINEC

Nevíme, jak se jmenoval, natož jak vypadal, ale celkem s jistotou lze říct, že byste s ním na kafe jít nechtěli. S člověkem, který se – jak naznačují další pasáže v Bibli – dopustil loupežné vraždy, by se chtěl přátelit jen málokdo. Ukřižování byl velice krutý způsob poprav, vyhrazený pouze pro nejtěžší zločince, a když sám doznává, že k němu byl odsouzen po právu, pak evidentně nešlo o oběť politického procesu jako v případě Ježíše, ale o skutečného kriminálního.

Jak je možné, že takový člověk dostává vstupenku do ráje? Kde je Boží spravedlnost? Vždyť na něco takového ten chlap nemohl mít nárok!?

ASI JSME LEPŠÍ, ALE...

Máte pocit, že jste lepší člověk než ten zločinec? Nejspíš máte pravdu. Celkem určitě ji máte. Jenže ono to až tak moc neznamená. Vražda není jediný způsob, jak ztratit punc dobrého člověka a když jen trochu zavzpomínáte, vaše svědomí vám velice rádo připomene nejruznější chvíle, kdy jste se měli zachovat úplně jinak. Na srovnávání klidně můžeme zapomenout, neposkytuje odpovídající obrázek. Realitou je, že nejen vražedé, ale *nikdo není spravedlivý... všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva (Římanům 3:10.23)*. Možná jste lepší člověk, ale jenom být lepší než druzí nestačí, a k dokonalosti máme daleko všichni. Podle lidských měřítek snad jste dobrý, slušný člověk, jenže Bůh má vlastní měřítko – svou dokonalost.

SLOVNÍČEK – HŘÍCH

Hřích je, když jednáme nezávisle na Bohu nebo jsme neposlušní – v činech, slovech, nebo v myšlenkách. Doslova to znamená „minout cíl“ (minout Boží záměr pro mě).

DISKUSE

- Když na chvíli pustíte své svědomí ke slovu, je něco, co vám připomíná, nebo dokonce něco, co si s sebou nosíte už léta? Pocit selhání nebo vědomí, že byste něco měli dělat jinak?

NÁSLEDEK

Každý jinak, ale všichni do jednoho jsme se obrátili k Bohu zády. Kašlali jsme na něj a na jeho pravidla, někdy Mu dokonce i pomyslně ukázali prostředníček a jeli si podle svého. Výsledek? Stačí se podívat na večerní zprávy.

Ještě podstatnější než dopad hříchu na lidstvo jako celek jsou ale jeho následky pro každého člověka. *Vaše viny jsou... překážka mezi vámi*

a vaším Bohem, vaše hříchy vám skryly jeho tvář... (Izajáš 59:2). **Hřích nás oddělil od Boha, připravil nás o vztah s Ním i o přístup k Němu** a nastartoval nekonečné hledání „něčeho víc“ – lásky, smyslu života, štěstí, naplnění... nebo jak tomu říkáte vy. Tisíce knížek nabízejí tisíce různých řešení a stále se nedaří, ne trvale. Nemůže. Byli jsme stvořeni pro vztah s Bohem a bez Něj budeme „něco víc“ hledat marně. Je to Bůh, kdo nám schází, a Boha zkrátka nenahradíte.

To nejhorší na tom ale je, že se to netýká jen let, kdy chodíme po světě. S posledním úderem srdce sice končí náš život na zemi, ale nikoliv naše existence. Duše bude žít dál, jenže následkem hříchu ve věčném *odloučení od Pána a od jeho úžasné moci (2. Tesalonickým 1:9)*. Peklo nejsou trapní chlupatí čerti, kotle s vařící vodou a vidle, ale **trvalé oddělení od Boha**. Věčná existence bez Boží lásky, jen s následky našich hříchů, kdy jsme sami se svou vinou a jejím trestem, ať už bude jeho konkrétní podoba jakákoliv. Zavrhlí jsme Boha, a tak nám nebe (či Ježíšovými slovy ráj) a Boží blízkost zůstávají zavřené.

CESTA BEZ NÁVRATU?

Jsou cesty, ze kterých není návratu – a hřích je jednou z nich. Nevisíme sice na kříži, ale jsme stejně bezmocní, jako byl onen zločinec. Nemohl udělat nic, aby svoje činy napravil a s Bohem si to urovnal (jak taky, když byl přibitý ke dvěma trámům?). Nemohl si odskočit ke zpovědi, nechat se před popravou pokřtít, nebo alespoň dostat poslední pomazání. A i kdyby, nijak by mu to nepomohlo. **Z hříchu vlastní silou vycouvat nejde.** Můžete napravit jeho následky, ale samotný skutek nevrátíte a vina nezmizí, bez ohledu na obřady, které podstoupíte, anebo množství dobrých činů. Zkrátka *člověka nemohou ospravedlnit skutky (Galatským 2:16)*.

Navzdory tomu všemu ale poslední slova, která onen vrah slyšel, zněla úplně jinak. Místo definitivního zúčtování dostává milost. Jak to?

BOŽÍ INTERVENCE

BOŽÍ LÁSKA

Bůh lidi nikdy nepřestal milovat. Bez ohledu na to, co spáchal onen zločinec, bez ohledu na to, co byste ve svém životopisu museli uvádět vy. Těžko říct proč, ale miluje nás natolik, že nezůstal stát se založenýma rukama. Místo toho našel řešení – neuvěřitelně drahé řešení: *Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna (Jan 3:16).*

KRISTOVA SMRT

Ježíšova smrt na kříž nebyla tragickým selháním plánu ani výsledkem toho, že neodhadl, co si ještě může dovolit a co už ne. Právě naopak, byl to hlavní důvod, proč přišel. Jeho skutečné poslání nešlo naplnit jinak než právě na kříži, protože byl *smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za celý svět (1. Janova 2:2).*

On nezemřel za své zločiny, ale za ty naše. Vstoupil do beznadějně rovnice hříchu a zcela změnil pravidla hry, protože ať se v průběhu dějin na světě odehrálo cokoliiv zvráceného, zlého, hříšného, On to vzal na sebe včetně trestu, který měl potkat nás. Však taky Jeho zoufalý výkřik: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ prozrazuje, že na duchovní rovině se odehrávalo mnohem víc, než co mohli přihlížející vidět na vlastní oči. **Boží Syn byl kvůli našemu hříchu zavržen svým Otcem, aby nám zajistil přijetí.**

VZKŘÍŠENÍ

O téhle části příběhu jsme dnes nečetli, ale je natolik důležitá, že ji nesmíme vynechat. Když Kristus kráčet s křížem na rameni, věděl, že je to cesta, ze které se nevrátí. V jeho případě ale na tuto cestu navazovala další – *třetí den byl vzkříšen (1. Korintským 15:4)* a nám se cesta k Bohu definitivně otevřela. *Bůh... nám ve svém velikém milosrdenství daroval nový život, když vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých (1. Petrova 1:3).*

CESTA K BOHU

První, kdo mohl zažít dopad Ježíšovy smrti, byl zločinec visící hned vedle. Za své zločiny proti lidským zákonům umíral sám; za jeho zločiny proti Bohu ale vedle něj umřel Kristus, a proto mohl dostat milost. Zbývalo mu sice jen pár hodin života, ale na tom v tu chvíli už nezáleželo. Začal jeho nový život.

DISKUSE

- » Pokud Kristus zemřel za všechno „zvrácené, zlé, hříšné, co se kdy na světě událo“ – za všechny hříchy všech, proč byl zachráněn jen jeden ze zločinců?

Bůh se nikomu nevnučuje. Nestojíš o mě? Fajn, nech být. Konec konců to je podstata hříchu: „Nezajímáš mě, já si budu žít po svém.“ A Bůh nás nechává. Dotýká se našich životů, promlouvá do nich, ale nenutí. Teprve ve chvíli, kdy člověk na jeho volání reaguje a obrací se k němu, můžou se věci změnit. A i v tom je nám zločinec na kříži živým příkladem.

Visí tam, z rukou a nohou mu kape krev a teprve v téhle chvíli mu dochází, jak se věci doopravdy mají a kdo je jeho jedinou nadějí. Zaznívá jen pár slov (*viz v. 40-42*), ale za nimi se skrývají dvě naprosto zásadní věci – **pokání a víra**.

POKÁNÍ

„*My dostáváme spravedlivou odplatu za své skutky.*“ Tváří v tvář Ježíši si dost možná poprvé v životě uvědomuje, kdo skutečně je, co spáchal i jaké je jeho postavení před Bohem. Já si tohle zasloužím. Já nejsem dobrý člověk. A právě to je začátek pokání.

POKÁNÍ = U-L-O-V

- » Uvědomit si svůj hřích
- » Litovat ho
- » Odvrátit se od něj (vykročit opačným směrem a je-li to možné, napravit ho)
- » Vyznat ho (přiznat před Bohem)

Pokání znamená uvědomit si svůj hřích a pochopit jeho skutečnou podstatu – já jsem se provinil proti svatému Bohu; ne jen tak trochu, já jsem ho poslal do háje! Tím to ale nekončí. Spolu s tím přichází i hluboká lítost a touha po změně, kdy se člověk od svých hříchů odvrací a otevřeně je před Bohem vyznává. „Nepochybnou skutečností zůstává, že u opravdového obrácení nesmí chybět proměna mysli: nové porozumění, hnutí vůle, pohnutí srdce. Vždyť lidská mysl musí rozpoznat hřích, uleknout se Božího hněvu, na hřích zanevřít, rozeznat zaslíbení milosti v Kristu a přijmout je ... Kde se nic z toho neděje, tam o pravé obrácení prostě nejde“ (Formule Svornosti, 1577).

Jak vidíme v našem příběhu, pokání vede člověka k tomu, že se upíná k Ježíši, protože nikdo jiný mu už pomoci nemůže a bez Jeho pomoci jsem to já, kdo je v háji.

DISKUSE

- » Není něco, s čím by teď bylo dobré jít za Bohem? Uvědomili jste si nějaký svůj hřích a litujete toho? Pojďme o tom říct Bohu a poprosit Ho o odpuštění.

VÍRA

„Vzpomeň si na mě, až přijdeš do svého království.“ Oba tam visí vedle sebe, oběma s každou minutou ubývají síly, oba umírají... a on přece ví, že pro Ježíše tohle není konečná. On je něco víc než člověk, on je Král, jehož království není z tohoto světa, a vrací se domů. A tak se na Něj obrací s důvěrou, že Mu může pomoci. Nemýlil se: *„Říkám ti, dnes budeš se mnou v ráji.“*

Víra v Bibli znamená víc než souhlasné pokývání hlavou. **Znamená s důvěrou přijít ke Kristu a přijmout Ho jako Zachránce a Krále – Pána.** Znamená uvěřit, že Jeho obět vyřešila *můj* hřích, a svěřit vládu nad

mým životem do *Jeho* rukou. Od téhle chvíle je to On, kdo rozhoduje o mém životě, protože je to On, kdo mě zachránil.

JAK NA TO?

O postup nejde. Nejde o vnější technické provedení, ale o **pokání a víru, které se odehrávají uvnitř**. Nicméně už od začátku církve lidé toto rozhodnutí vyjadřovali křtem. Křest byl a je veřejným vyjádřením a stvrzením víry v Krista a zároveň úžasným symbolickým projevem toho, co se odehrálo na duchovní rovině – ponoření do vody symbolizuje jak očištění od hříchu, tak i smrt svému starému životu a vstup do nového života s Bohem při vynoření z vody. Ne že by se ty věci odehrály díky vodě, ony se odehrály díky Kristu, ale tímto způsobem to jasně a veřejně vyjadřujeme. Proto také v Bibli najdete, že jsme *pokřtěni v Krista Ježíše (Římanům 6:3)*.

Zločinec křest nestihl a ani my teď k němu nemáme příležitost, pokud ale chcete odevzdat svůj život Kristu, jednoduše Mu to řekněte – vyznejte Mu svoje hříchy a s vírou Ho poproste o odpuštění. Nejde o slova, vždyť ta zločincova modlitba byla velice prostá, ale o to, co vyjadřují. A pokud opravdu věříte, že Kristus za vás zemřel a že vstal z mrtvých, můžete si být jistí, že vám odpustil: *Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život (Jan 3:16)*.

APLIKACE

- » Chcete přijmout Ježíše za svého Pána a Spasitele? Pokud ano, pojďme to udělat.

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

ŽÍT V KRISTU

*Koloským 2:6 Když jste přijali Krista Ježíše jako Pána,
pak v něm také žijte.*

Kristus je zdroj, výchozí bod a základ celého našeho duchovního života. Pokud nejsme v Něm, nic nám nezbylo. Jen v Něm nacházíme nový život a novou identitu, což je také naše první téma. Kromě toho v této části budeme mluvit i o Kristu samotném – kdo je a kdo je pro nás, o Duchu svatém, kterého Ježíš poslal jako svou náhradu, a o nepříteli všech, kdo žijí v Kristu.

KAPITOLA 1

NOVÝ ŽIVOT V KRISTU

*Otázka, co si o mě budou myslet druzí, je někdy naší
nejsilnější motivací a jindy největší překážkou.*

*Přiměje nás dělat ty nejšílenější věci anebo nám zabrání
udělat ty skutečně důležité. Naše pýcha je
naším největším nepřítelem.*

*Nikodémovi nakonec nezabránila za Ježíšem přijít,
ale ujistil se, že ho u toho nikdo neuvidí.*

PŘÍBĚH

Nikodémovo setkání s Ježíšem a jejich rozhovor patří k těm nejzajímavějším, které v Bibli máme zaznamenané. Najdeme ho v *Janově evangeliu 3:1-18* a je načase zjistit, jak to s tím Nikodémem bylo.

NIKODÉM

Nikodém nebyl obyčejný člověk. Kromě toho, že patřil mezi farizeje, což mu samo o sobě zaručovalo významný společenský status, byl i členem

SLOVNÍČEK – FARIZEUS

Farizeové byli nejvlivnější židovská náboženská skupina. Ne jediná, ale nejsilnější. Byli velice horlivými zastánci Božího zákona, snažili se ho beze zbytku a do důsledků naplňovat a k tomu také vést celý národ, protože tak, podle jejich přesvědčení, mohli získat Boží přijetí. Ovšem jejich náboženství bylo často pouze vnější záležitostí, zatímco jejich srdce zůstalo netknuté. Právě proto se Ježíš proti nim velice často stavěl a veřejně ukazoval na jejich pokrytectví.

židovské velerady – elitní skupiny 71 nejvyšších vůdců celého národa. Byli to oni, kdo národ zastupoval ve všech důležitých rozhodováních a jejich nařízení byla považována za závazná pro každého žida kdekoli na světě. Nikodém zkrátka zasedal v tehdejší obdobě parlamentu.

Pro člověka v takovém postavení obvykle není problém si zajistit setkání, navíc potkat se s Ježíšem nebylo nic extra náročného. Stačilo poslat nějakého svého sluhu a o schůzku požádat. Místo toho ale Nikodém vyráží sám, potají a až ve chvíli, kdy je tma.

Ježíš v jeho kruzích nebyl moc populární, diplomaticky řečeno. Měl tu drzost farizeje veřejně kritizovat, stavět se nad ně, odsuzovat je a oni většinou nenašli způsob, jak se obhájit. Těžko by se Nikodémovi vysvětlovalo, že za ním jde na soukromou konzultaci. Vždyť byl jedním ze vzdělaných vůdců národa a teď míří za obyčejným tesařem. Pokud nechtěl ztratit tvář, nezbylo mu, než si počkat, až se setmí. Až budou prázdné ulice. Lidská pýcha v akci. Zdá se ale, že Ježíš na jeho hru bez problémů přistupuje. Tedy alespoň na tuhle její část, protože jejich setkání se brzy začne odvíjet úplně jinak, než si Nikodém představoval.

„POTŘEBUJEŠ SE ZNOVU NARODIT“

„Rabbi (Mistře), víme, že jsi přišel jako učitel od Boha. Nikdo přece nemůže dělat zázraky, které děláš ty, není-li Bůh s ním,“ pouští se Nikodém do rozhovoru. A je to opravdu vtipný začátek... to přišel pozdě v noci jen proto, aby Ježíšovi řekl tohle? Něco, co Ježíš dávno moc dobře věděl?

Možná to byla okamžitá reakce, možná se mezi tím chvíli bavili, ale Ježíš věděl, o co jde, a neměl chuť chodit okolo horké kaše. Od téhle chvíle se hraje jeho hra: *„Amen, amen, říkám ti: Pokud se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království.“* A chudák Nikodém je naprosto vyvedený z konceptu. Nechápe. *„Jak se může člověk narodit, když je starý? Může se snad vrátit do matčina lůna a podruhé se narodit?“*

NEJDE O TĚLO

Nikodéme, tady nejde o tvoje tělo. Jde o něco jiného: *„Jestliže se s člověkem nestane zásadní proměna a není na něm patrný nový život z Ducha a jestliže není na znamení toho pokřtěn, nemůže vstoupit do Božího království. Život zrozený z člověka je tělesný. Teprve Boží Duch v člověku probouzí duchovní život“* (v. 5-6; SNC). Nemluvím o tvé mámě, nemluvím o tvém porodu. Ve skutečnosti vůbec nemluvím o tvém těle, protože v tom problém netkví, to není třeba řešit. Ten problém je jinde – je *uvnitř* tebe. Nejde o tvé tělo, ale o skutečného tebe – tvé srdce, tvůj charakter, o samotnou tvoji podstatu, kde bys kromě pýchy našel spoustu dalšího nepořádku.

Nikodémem to muselo otřást. Jako farizeus žil velice morálním životem, přísně dodržoval veškeré náboženské předpisy, vše, o čem věřil, že je třeba. Každý žid by vám řekl, že nic víc ani nelze, a Ježíš to jedinou větou bourá. Jestli ses znovu nenarodil, pak život s Bohem není možný. Kamaráde, sám na to nemáš. Ano, vím, kdo jsi, ale to na tom nic nemění. Můžeš být farizeus, znát všechno, co je třeba, můžeš učit druhé lidi, můžeš být mezi těmi, kdo rozhodují, ale to ve výsledku nic neznamená. Můžeš podle toho i žít, ale i to je pořád příliš málo. Ono nejde jen o ty vnější věci, ale i o to, co je uvnitř... a tam věci v pořádku nejsou. Musíš se znovu narodit – narodit z Ducha.

NOVÝ ŽIVOT Z DUCHA

Stejně jako se člověk tělesně nenarodí svým vlastním přičiněním, ani znovuzrození není v jeho silách. Naštěstí ani nemusí. **Znovuzrození je hluboká vnitřní proměna, kterou v nás způsobuje Duch svatý, Bůh sám¹.** Z hříšníka, který se doposud vzpíral Bohu, se v tu chvíli stává Boží dítě. A začíná žít novým životem, životem v Kristu. Na první pohled se

¹ O Duchu svatém si budeme více povídat na třetím setkání, pro tuto chvíli zůstaňme u „Duch svatý = Bůh“.

nic nezměnilo – stále má na sobě stejné oblečení, nad hlavou se mu nerozsvítila svatozář, a pokud kulhal, bude kulhat dál. Uvnitř se ale odehrála naprosto zásadní změna. *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo – hle, je tu nové! (2. Korintským 5:17).* Ve stejné košili teď žije jiný člověk. Neztratil své záliby, své zaměstnání, svou rodinu, je to stále on. Ale získal novou naději, novou víru, nové hodnoty, smysl, naplnění a cíl života. Získal nové srdce. Dál bude bojovat se svými zlozvyky, protože dál „obývá“ stejné tělo, ale v jeho životě se objevuje nová touha – touha líbit se Bohu. Jeho život začíná v některých ohledech připomínat vítr (v. 8) – už není ovládaný lidmi, ale míří tam, kam ho vede Duch, a jeho jednání prozrazuje, že je nějak jiný, přestože lidé netuší, jak k tomu došlo.

JAK SE ZNOVU NARODIT – VÍRA

„*Jak se to může stát?*“ zeptal se Nikodém a – jak prozrazuje Ježíšova odpověď – v hlase mu zaznívaly silné pochybnosti. Možná bychom za ně ale měli být vděční, protože jen díky jeho otázce zazněla věta, jež se stala nejznámějším veršem v celé Bibli: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život*“ (v. 16). Víra. Víra, která přijímá Ježíše jako svého Pána a Spasitele, je odpovědí na to, „*jak se to může stát*“. Ve chvíli, kdy člověk uvěří, že Ježíš zemřel za jeho hříchy a vstal z mrtvých, stane se zázrak – Duch svatý mu dá nový život! Bez obřadů, bez podmínek, pouze na základě víry v Krista.

Víte, co to znamená?

NÁM SE TO UŽ STALO!

Pokud jste uvěřili v Ježíše a přijali Ho jako svého Pána a Spasitele, pak **už jste novým člověkem**. Možná jste v tu chvíli prožili lavinu emocí, možná jste necítili vůbec nic – obojí je naprosto normální. Ať už to ale

emoce doprovázely, či nikoliv, **realita je taková, že jste se znovu narodili z Ducha!** A znovuzrození má obrovský dopad:

- » Stali jste se Božími dětmi (*Jan 1:12*) – jste součástí Boží rodiny a Bůh je váš Otec. Máte novou identitu.
- » Vaše hříchy jsou odpuštěny (*Koloským 1,13-14*), a díky tomu...
- » ... máte jistotu před Božím soudem (*Jan 3:18*) – ať jste v životě udělali cokoli, Boží soud vám už nehrozí, naopak...
- » ... máte věčný život (*Jan 3:16*) – život s ním v nebi.
- » Bůh ve vás začíná působit a proměňovat vaše touhy i jednání (*Filipským 2:13*).
- » Duch svatý vám dal nejen nový život, ale sám teď ve vás žije (*1. Korintským 3:16*) – ať budete kdekoli a ať se stane cokoli, Bůh je součástí vašeho života a...

Seznam nekončí, postupně budete objevovat mnoho dalších věcí, které život s Bohem přináší. Co ale chceme zdůraznit – **ve chvíli, kdy jste se znovu narodili, začal Kristus žít ve vás a vy jste začali žít v něm** (*1. Korintským 1:30*). Žijeme v Kristu! A odtud také naše první předložka.

NOVÁ IDENTITA V KRISTU

V seznamu o kousek výš jste se mimo jiné dočetli, že znovuzrození nám dává novou identitu. Identitu Božích dětí. Stále máte stejné jméno, stejné zaměstnání i stejný titul, ale nejste stejný člověk. Vaše identita se změnila.

Identita – odpověď na otázku, kdo jsem – určuje v podstatě celý náš život. Podle toho, jak vnímáte sami sebe, pak vystupujete mezi lidmi, hledáte si své místo ve světě i své přátele a hodnotíte svůj život. Pokud jste přesvědčení, že jste nula, žijete jako nula. A obráceně to platí taky.

Naše vnímání toho, kdo jsme, určuje mnoho věcí – naši rodiče, společnost, dosažené vzdělání, schopnosti, postavení v práci... Všechny tyhle věci se teď ale přesouvají na druhou kolej. Stále jsou popisem našeho života, ale **naši identitu už nedefinují. My jsme se stali Božími dětmi.** A tahle skutečnost, tahle identita, převyšuje všechny ostatní. Ve chvíli, kdy se stane naší primární odpovědí na otázku, kdo jsme, dostane náš život nový rozměr, novou podobu i novou svobodu. Naše identita Božích dětí totiž znamená, že:

- » Nás Bůh miluje (*Efezským 5:1*); stejně jako vy milujete své děti, miluje Bůh vás.
- » Přijal nás (*Římanům 15:7*) a nic nás od jeho lásky neodloučí (*Římanům 8:38-39*).
- » Prohlašuje nás za spravedlivé a pocit viny z minulosti nás již nemusí zotročovat (*Římanům 5:1*).
- » Nikdy nás neopustí (*Židům 13:5*).

Na rozdíl od farizeů se nemusíme snažit získat si Boží přijetí a lásku. **V Kristu ji máme.** A tak zatímco oni žili podle Božích přikázání, *aby* něco získali, my podle nich žijeme *proto*, že už to máme. Stejně jako když muž přinese své ženě kytici růží. Nedělá to, *aby* ho milovala, ale *proto*, že ho miluje a on miluje ji. Dělá to prostě proto, aby jí udělal radost.

DISKUSE

- » Co je nyní jiné?
- » Jaké jistoty vám víra v Boha – On sám – dává?
- » Změnil se váš pohled na vás samotné? Na váš život?

ŽIVOT V KRISTU – ZÁKLAD VŠEHO

Život v Kristu je základ, na kterém v našem křesťanském životě stojí na-prosto všechno. **Od začátku až do konce jsme na Kristu závislí.** Vzdejte se Krista a svému duchovnímu životu můžete dát sbohem. Snažte se jít dál bez Něj a budete jen plýtvat silami. Jak říká apoštol Pavel: *Když jste tedy přijali Krista Ježíše, Pána, **pak v něm žijte.*** No jo, ale co to znamená? Jak se to dělá? Pavel pokračuje: *V něm zapustte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry... (Koloským 2:6-7).*

DISKUSE

- » Co podle vás znamená „zapustit v Kristu kořeny“ a „postavit na něm základy“?
- » Co v praxi znamená pevně se držet víry?

KŘEST

Nový život v nás způsobí jen Duch svatý. Tečka. A přece Kristus v rozhovoru s Nikodémem mluví jak o Duchu, tak i o křtu. Dokonce ve stejné větě. Proč?

Křest měl v křesťanství už od začátku velice významné místo. Právě ve křtu totiž člověk veřejně a jasně stvrzoval to, že uvěřil v Krista. Křest byl vnějším a zároveň úžasné symbolickým vyjádřením toho, co se odehrálo na duchovní rovině – ponoření do vody symbolizuje jak očištění od hříchu, tak i smrt svému starému životu a vstup do nového života s Bohem při vynoření z vody. Ne že by se ty věci odehrály díky vodě, ony se odehrály díky Kristu, ale tímto způsobem to jasně a veřejně vyjadřujeme. Proto také v Bibli najdete, že jsme *pokřtěni v Krista Ježíše (Římanům 6:3)*. A protože člověk, který chtěl přijít ke Kristu, byl okamžitě pokřtěn, obojí v praxi vlastně splývá v jednu událost.

Křest by měl proto i ve vašem případě být další krok. Vyjadřuje vydání se Kristu se vším všudy, je projevem poslušnosti, protože Kristus nám křest přikázal, a je také veřejným svědectvím o vaší nové víře.

APLIKACE

- » V *Efezským 1:4-14* se fráze „v Kristu“ opakuje znovu a znovu. Pavel tu vypisuje seznam výsad, které v Kristu máme, a nejsou to vůbec malé věci. Prostudujte si doma tuto pasáž a snažte se objevit, co všechno jste v Kristu získali... a také co to pro váš život znamená.
- » Pokud se budete chtít nechat pokřtít, domluvte si setkání s kazatelem sboru. Dá vám to příležitost si o křtu ještě více popovídat a také spolu mluvit o členství ve sboru, obojí totiž obvykle jde ruku v ruce.

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

KAPITOLA 2

KRISTUS

Pocházel ze zastrčeného městečka v malé zemi okupované nepřátelskými vojsky. Nedostalo se mu univerzitního vzdělání, nikdy nenapsal žádnou knihu, nestýkal se s bohatými a mocnými tehdejší doby, ani neměl žádnou armádu. A kromě krátké doby po svém narození, kdy pobýval jako uprchlík v Egyptě, nikdy nebyl dál než sto kilometrů od místa, kde se narodil. Ale ještě dnes, dva tisíce let po jeho smrti, se k němu hlásí každý třetí člověk na této planetě. Změnil chod dějin, a co víc, změnil náš život. Ježíš.

*Víme, že za nás zemřel a vstal z mrtvých, i to, že být křesťanem znamená Ho následovat.
Dobře, ale následovat koho?*

Je na čase se o Něm dozvědět víc, i když spolu s tím začneme narážet na věci, které přesahují naše chápání.

PŘÍBĚH

Dnes se vrátíme úplně na začátek. K Jeho narození, vlastně ještě před něj. V pouhých pár větách – *Matouš 1:18-25* – je totiž pojmenovaný hned třemi různými jmény, a právě to nás zajímá. Snažte se je teď při čtení neminout.

KDO JE JEŽÍŠ

JMÉNA V IZRAELI

V Izraeli, kde Ježíš žil, znamenalo jméno víc než jen identifikační označení v občance – často vyjadřovalo, kdo jeho nositel je, kým jeho rodiče chtěli, aby byl, popřípadě nějakou jeho vlastnost. Nebylo to slovo bez významu, ale dávalo identitu nebo ji odhalovalo. A v případě Ježíše to platí beze zbytku.

Jaká jména tedy Ježíš nese?

JEŽÍŠ

Samozřejmě. Jeho první a nejznámější jméno. Víte ale, co znamená? Pokaždé, když toto jméno vyslovíte, prohlašujete následující: „Bůh je spása“ nebo „Bůh zachraňuje“.

Mezi Izraelci té doby bylo jméno Ježíš velice běžné a populární, po zemi chodila spousta Ježíšů. Ale jen o tomto anděl prohlásil: „*On zachrání svůj lid od jejich hříchů.*“ V jeho případě nebylo jméno jen vyznáním jeho rodičů, ale vyjádřením jeho poslání. Ježíš se narodil, aby zachránil lidstvo od hříchu. **Ježíš – Spasitel.**

KRISTUS

Druhé Ježíšovo jméno – Kristus – je řeckým překladem slova Mesiáš, a doslova znamená „pomazaný“. Pomazání vzácným olejem bylo v dějinách Izraele znamením, že si Bůh daného člověka vybral pro zvláštní úkol, např. jako proroka nebo krále, a že má jeho pověření.

Postupem času se z tohoto slova stal titul označující zaslíbeného Krále a Zachránce národa, kterého Židé netrpělivě vyhlíželi... ovšem jejich představa měla jinou podobu. Oni očekávali mocného válečníka, který vyžene okupanty (Římany) a usedne na trůn jako vládce národa, a když přišel Ježíš a k vedení revolty se neměl, byl pro ně obrovským zklamáním. Tak velkým, že Ho nakonec nechali zabít.

Do jisté míry měli pravdu, Ježíš v budoucnu skutečně přijde jako mocný král, tehdy však přišel proto, aby se stal **mým** králem. Aby nás zachránil od vlády hříchu a náš život teď řídil On. **Kristus je Král a Pán každého křesťana**, jediný a naprosto svrchovaný.

IMMANUEL

Ani jednou Ho tak nikdo neoslovil a přece je to Jeho jméno. „Bůh s námi.“ Jak úžasné, dech beroucí jméno to je, když si vzpomenete, co jsme si o jménech řekli před chvílí. **V Ježíši Bůh přišel mezi nás.** Bůh jako spasitel, který položí svůj život, neposlal někoho jiného, přišel sám. Naším králem není Jeho zástupce, je to On. **Ježíš je Bůh**, který na sebe vzal lidské tělo, žil mezi námi a nesl na sobě náš hřích i trest.

Tohle je první věc, která přesahuje možnosti našeho chápání. Bůh a Ježíš jsou totéž? Ano, a ne. O Boží trojjednosti – o skutečnosti, že je jen jeden Bůh, ovšem existuje ve třech osobách, a tak Ježíš a Bůh jsou i nejsou totéž – si trochu víc popovídáme příště, dnes zůstaneme jen u několika veršů z Bible, které ukazují, že Ježíš byl (a je) Bůh:

- » *Jan 1:1 Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh.*
- » *Titovi 2:12-13 Učí nás, abychom se zřekli bezbožnosti a světských žádostí a žili na tomto světě rozvážně, spravedlivě a zbožně, v očekávání té požehnané naděje – slavného příchodu našeho velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista.*
- » *Židům 1:8 ... ale o Synu říká: „Tvůj trůn, Bože, trvá na věčné věky, žezlo spravedlnosti je žezlo vlády tvé.“*
- » *1. Janova 5:20 A víme, že Boží Syn přišel a dal nám schopnost znát pravého Boha, a tak jsme v něm, totiž v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.*

JEHO ŽIVOT

NARODIL SE JAKO ČLOVĚK

„Je přece jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš,“ píše apoštol Pavel v *1. Timoteovi 2:5*. Moment, co tedy? Člověk, nebo Bůh?

Ježíš je Bůh, který na sebe vzal lidské tělo, ale ne jen jako oblek či skafandr, On se stal člověkem se vším všudy. **Plně Bůh a plně člověk.** Jinak to ani nešlo – aby mohl nést náš hřích a položit svůj život jako výkupné, musel být člověkem, být jedním z nás (*Galatským 4:4-5*), aby Jeho oběť mohla vykoupit všechny, musel být Bůh.

Jak to funguje – Bůh a člověk zároveň? Další otázka, kde nám nezbude než uznat naši lidskou malost. Nevíme. Je tu ale jedna zajímavá ilustrace. Představte si nejrychlejšího sprintera světa, který se zapojí do závodu ve dvojicích s nohou uvázanou k noze partnera. Ačkoliv se jeho fyzická kapacita a schopnosti nezmění, dobrovolně přijal omezení, které daný závod vyžadoval. Podobně je tomu i s vtěleným Kristem. I On se dobrovolně rozhodl pro jisté omezení na určitou dobu. Na jeho božství se nic nezměnilo, přesto však podléhal i lidské omezenosti – musel růst a dospívat jako každý jiný člověk, stal se bezmocným na kříži, stárl a v daném okamžiku mohl být jen na jednou místě.

V Kristu Bůh zažil, jaké to je to být člověkem se všemi problémy a pokušeními, krásami i bolestmi, které to s sebou přináší. Díky tomu nám rozumí, ať prožíváme cokoli (*Židům 4:15*)!

DĚTSTVÍ A DOSPÍVÁNÍ

O Jeho dětství se toho moc nedozvíme, máme k dispozici jen střípky. Dá se ale říct, že rostl a žil jako každé normální dítě. Učil se chodit, mluvit a jíst lžičkou. Padal a měl odřená kolena, měl kamarády, musel poslouchat své rodiče a učil se po boku otce řemeslo, které později také vykonával – živil se jako tesař.

DOSPĚLOST A SLUŽBA

Někdy ve 30 letech opustil domov a začal svou veřejnou službu. Procházel zemí, kázal, učil, uzdravoval, dělal zázraky a vyháněl demony. Našli byste Ho mezi vzdělanými i obyčejnými, ve městech i ve vesnicích. Navzdory svým možnostem ovšem velkou část svého času věnoval malé skupině učedníků – místo snahy dosáhnout co největší slávy nebo změnit celý svět se soustředil na 12 chlapů, kteří byli všechno jen ne výjimeční. A tahle skutečnost stojí za pozornost.

DISKUSE

- » Proč myslíte, že se Ježíš rozhodl svůj omezený čas využít tímto způsobem? Neplýtl tak svým potenciálem?

Jeho služba vyvolávala mnoho reakcí. Někteří Ho milovali a chtěli Ho korunovat za krále (pamatujete, taková byla jejich představa Mesiáše), další se od Něj učili a následovali Ho. Mnohé jiné ale kritika jejich života a „zbožnosti“ pobuřovala a vyvolávala v nich nenávist. Osočovali Ho, prohlašovali za posedlého, snažili se zdiskreditovat a nezdráhali se nejruznějších intrik. Je zajímavé sledovat, jakými lidmi se obklopoval a s jakými vstupoval do konfliktů. Hříšné a zavržené přijímal se soucitem, spořádané, ale pokrytecké nekompromisně káral. Někdy vás překvapí svou jemností, jindy svou příkroostí. **Zásadní skutečností ale je, že v ničem ani jednou nezhrěšil** (*znovu Židům 4:15*). Zůstal čistý, bez poskvrny a díky tomu mohl nést naše viny.

SMRT, VZKŘÍŠENÍ A NANEBEVSTOUPENÍ

Jeho veřejné působení trvalo jen okolo čtyř let, potom zamířil do Jeruzaléma, do centra všeho dění. A moc dobře věděl, co Ho tam čeká. Věděl, že přišel čas naplnit své poslání.

O pár dní později už nemohl jít nikam – visel na kříži. Se zády rozervanými po bičování římskými důtkami, s probodenýma nohama a rukama se každou minutou blížil okamžik, kdy zaznělo jeho vyčerpané, ale přesto vítězné: „*Je dokonáno.*“ Kristovo dílo skončilo, svou smrtí zaplatil za každý lidský hřích. Jeho příběh ale u konce nebyl. **O tři dny později bylo Ježíšovo vítězství zpečetěno Jeho vzkříšením** (1. Korintským 15:4, *závěř všech evangelíj*). Smrt a hřích neměly poslední slovo, měl ho On.

Během několika následujících týdnů opakovaně přišel za svými učedníky, aby jim dokázal své vzkříšení a dal poslední pokyny, mezi jinými i posláni zvěstovat Jeho smrt a vzkříšení celému světu. Po 40 dnech nakonec odešel do nebe, napřed jim ovšem zaslíbil, že je nenechá opuštěné (počkejte si na příště).

KDO JE PRO NÁS

Všechno, co jsme si doposud řekli, je otázka dávné historie. Před 2000 lety se narodil, vyrůstal, kázal, zemřel a byl vzkříšený. Ježíš ale není historie. Ježíš je i dnes. A pro nás, kdo jsme v Něj uvěřili, je... hm, ta věta se nedá dokončit jen jedním slovem. Je toho víc a je to velice mnohohrstevné:

SPASITEL

O Ježíši jako našem spasiteli jsme mluvili už dost, ale pro úplnost jsme to vynechat nemohli.

KRÁL A PÁN (Jan 20:28-29)

Náš život už nepatří nám, my nejsme rozhodujícím hlasem. Tím je On. A čím víc člověk Krista poznává, tím víc zjišťuje, že to ani jinak nechce. **Ano, Ježíš si nárokuje naši absolutní poslušnost**, ale ne jako diktátor. **Přistupuje k nám jako král, kterému záleží na jeho lidech.** Který je miluje, usiluje o jejich dobro, dává jim místo po svém boku a používá si je ve svém díle. Je král, jenž zná každý detail našeho života a ví, kde je zapotřebí změna,

i to, kdy potřebujeme pomoc. Poslušnost neznamená ztrátu svobody, ale nalezení svobody od poslušnosti jiných ‚pánů‘, včetně sebe samého.

BRATR A PŘÍTEL (*Matouš 12:48-50 a Jan 15:15*)

O tolik nás převyšuje, mohl by zůstat jen vládcem, ale On stojí o mnohem bližší rovinu vztahu. Svým učedníkům se dával poznávat i jako bratr a přítel. **Jako někdo blízký, kdo stojí na mé straně, ať se dostanu do jakékoliv situace**, někdo, z koho nemusím mít strach, kdo mě přijímá a s kým můžu prožívat nejen duchovní rozměr života, ale i ty běžné, obyčejné, zábavné nebo bolestivé chvíle. On je můj bratr!

PASTÝŘ (*Jan 10:11-15*)

Pastýře a jeho ovečky pojilo velice silné pouto. Dobrý pastýř miloval své stádo, ochotně snášel všechny nepříjemnosti, které jeho zaměstnání přinášelo, o své ovce pečoval, znal je a ony znaly jeho i po hlase, chránil je, a když bylo třeba, riskoval i svůj život. S ovceci nenakládal jako s majetkem, ale jako s něčím drahocenným. Tím je Kristus pro nás – vede nás, pečuje o nás a chrání nás, i když obraz pastýře už dávno zmizel z našeho běžného života.

DISKUSE A APLIKACE

- » Jak znáte Ježíše vy? Který z uvedených obrazů je vám nejbližší či nejsrozumitelnější? Kdo pro vás je?
- » Jak potřebujete Krista poznávat – který z těch obrazů byste toužili prožít?
- » Je pro vás některý z nich těžko pochopitelný či obtížně přijatelný? Proč – co vám v tom brání?

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

KAPITOLA 3

DUCH SVATÝ

Strávili s ním čtyři roky, čtyři neuvěřitelné roky. Byli u toho, když uzdravoval nemocné a křísil mrtvé, slyšeli mnohá jeho kázání, věděli, že je Boží Syn, a co víc, stal se jejich Pánem a blízkým přítelem. A teď jim říká, že je konec, že odchází. Kam, proč, co...? Ne všechny odpovědi jim dávají smysl, jsou zmatení a ještě nějakou dobu potrvá, než do sebe všechno zapadne. On ale moc dobře věděl, co je před nimi, a tak se nezděráhá říct: „Je pro vás lepší, abych odešel. Když neodejdu, nepřijde k vám Utěšitel; když ale odejdu, pošlu ho k vám“ (Jan 16:7).

UTĚŠITEL?

Utěšitel... to je takový malý překladatelský oříšek. Původní řecké slovo (paraklétos) má totiž tak bohatou škálu významů, že ho žádným českým slovem nemáte šanci vystihnout. Schválně se podívejte, jaká slova používají další české překlady Bible: Zastánce, Přímluvce či Zástupce. Každé z nich je na místě a všechna jsou velice nedostatečná – „paraklétos“ doslova označuje někoho, kdo **stojí po vašem boku a promlouvá ve váš prospěch** v nejrůznějších podobách – k vám, za vás, ve vašem jménu...

PŘÍBĚH

O kom je ale řeč? Kdo je ten Utěšitel? A proč by pro ně měl být lepší než Ježíš sám? Kdo vůbec může být lepší? Přečteme si trochu víc, co o Něm Kristus řekl – *Jan 14:15-18*.

Kdo je ten Utěšitel? Je to Duch svatý, kterého Ježíš poslal svým učedníkům a celé církvi po svém nanebevstoupení.

KDO JE DUCH SVATÝ

KOMU LHAL ANANIÁŠ?

Ve *Skutcích, 5. kapitole* narážíme na zvláštní a drsný příběh. Celý ho teď ale číst nebudeme, stačí nám dva verše, které obsahují jeden zajímavý detail. Schválně, komu Ananiáš lhal podle verše 3? A teď se podívejte, komu lhal podle verše 4?

Petr tu ztotožňuje Ducha svatého se samotným Bohem! Duch svatý je třetí osoba Boží trojice a jak za chvíli uvidíme, Jeho působení a to, jak Ho můžeme zakoušet, je natolik vzácné, že je pro nás opravdu dobře, že „nahradil“ Ježíše. Nejdřív se ale podíváme na otázku Boží trojjednosti.

BOŽÍ TROJICE

Bible jasně říká, že Bůh je jenom jeden (*Jakub 2:19*). **Vždycky byl a vždycky bude jen jeden.** A přece jsme minule mluvili o Kristu jako o Bohu a teď dokonce i o Duchu svatém. Jak může být jeden, když je jich víc?

Nuže, teologové mluví o jedné jediné nerozdělitelné Božské „podstatě“ – Bohu – který ale existuje ve třech „osobách“, známých jako Otec, Syn (Ježíš) a Duch svatý. Jsou jeden, ale zároveň je Bible jasně rozlišuje; a například při Ježíšově křtu se setkáváme se všemi třemi najednou (*Matouš 3:16-17*). Každé z osob Trojice náleží plná Boží podstata – není

rozdělena mezi ně po částech, v každé z nich je ve své plnosti (*Koloským 2:8-9*), takže jsou plně Bůh. Ten, který je jeden. Uf.

Matou vás slova jako „podstata“, „osoba“ či celá představa toho, že tři jsou jedno a jeden je tři? Aby ne. Učení o Trojjediném Bohu je sice základním článkem křesťanské víry, avšak zároveň jedním z nejtěžších na porozumění. Veškeré naše popisy jsou totiž snahou vystihnout něco, co nás přesahuje natolik, že se vymyká možnostem našeho chápání. Třeba ale pomůže ilustrace – **chemická sloučenina H_2O** . Z kohoutku vám teče jako voda, v zimě vytváří pevný led a při vaření stoupá vzhůru jako pára. Stále je to jedna a tatáž sloučenina, a přesto je to třikrát něco jiného.

DUCH SVATÝ – BŮH, KTERÝ ŽIJE V NÁS

Bylo by úžasné, kdyby Ježíš zůstal na zemi a my se s Ním mohli setkat. Nicméně kdyby tu zůstal, nemohl by kvůli svému lidskému tělu být současně na více místech najednou. Pro Ducha svatého tohle omezení neplatí. On může být – a taky je – všude, s každým věřícím člověkem (*2. Korintským 13:13*) a dokonce **v každém věřícím člověku** a to napořád, jak Ježíš slíbil svým učedníkům – „*bude ve vás*“. Ve chvíli, kdy jste uvěřili v Krista, začali jste žít v Kristu a On díky Duchu svatému ve vás (proto mohl říct „*přijdu k vám*,“ *v. 18*). **Neexistuje žádný křesťan, který by neměl Ducha svatého, a to ne jen jeho část, ale cele.** Nikam neodchází; ať se nacházíte kdekoliv, vždy je s vámi. Žije ve vašem srdci a pracuje zevnitř.

CO DUCH SVATÝ DĚLÁ?

Zkusme to tentokrát jinak. Než si odpověď přečtete, najděte si následující verše, sami o nich přemýšlejte a pokuste se vysvětlit, jakou odpověď dávají na naši otázku. Uvedené komentáře si pročtěte až potom.

- » *Jan 14:26*
- » *Jan 16:7-11*
- » *Skutky 1:8*
- » *Římanům 8:14*
- » *Římanům 8:15-16*
- » *Galatským 5:16*

- » *Jan 14:26* – vyučuje nás a připomíná nám Boží slovo (ne jen kazatel, ale Bůh sám).
- » *Jan 16:7-11* – odhaluje hřích, spravedlnost a soud (on usvědčuje, jak nás, tak druhé lidi. Není to jen o tom, že zjistí(te), že daná věc je hřích, ale poznáte i svou hříšnost a potřebu Božího odpuštění).
- » *Skutky 1:8* – dává moc ke svědectví (bez Ducha je naše evangelizace bezmocná. Můžeme být vzdělaní, mít talent, výmluvnost i všechny přirozené nebo získané dovednosti, ale bez Ducha svatého nikoho ke Kristu nepřivedeme).
- » *Římanům 8:14* – vede věřící (pomáhá nám duchovně růst a ukazuje nám cestu za Bohem – krůček po krůčku. Na malých krůčcích záleží; v životě nejde jen o velká zásadní rozhodnutí. Duch nás často vede pomaličku, po malých krůčcích ale přesně tam, kde nás chce mít).
- » *Římanům 8:15-16* – dosvědčuje, že jsme Boží děti (dává vnitřní jistotu, že patříme Bohu, takže nemusíme pochybovat, jestli jsme uvěřili, jestli jsme uvěřili dost nebo správně, jestli...).
- » *Galatským 5:16* – pomáhá nám překonávat naše tělesné hříšné sklony, které někdy mají velkou sílu. On má ovšem větší.

Tento seznam není ani zdaleka vyčerpávající. Duch svatý v nás dělá mnohem víc a Jeho role v našem duchovním životě je nenahraditelná. **Pokud Duch svatý nedostává prostor pracovat, pak jsme na to sami.**

Zůstává jen naše vlastní snaha o duchovní růst a ta nás daleko nedove-
de, protože má jen omezené možnosti. Duch svatý ne.

DISKUSE

➤ Kterou z výše uvedených věcí byste chtěli nebo potřebovali
zažívat víc?

Trochu podrobněji se teď podíváme na dvě další důležité věci, které
v našem životě Duch dělá.

DUCHOVNÍ DARY (1. Korinským 12 a Římanům 12:6-8)

Kromě toho, co Duch svatý dělá v nás, chce také skrze nás pracovat v živo-
tě druhých. K tomu nám dává tzv. duchovní dary. Jak píše apoštol Pavel:
*Každý ovšem dostává projev Ducha ke společnému užitku... (1. Korinským
12:7). Každý z nás má nějaký dar* a každý z nás ho má používat ve pro-
spěch ostatních, ať už věřících nebo nevěřících. Zkrátka není pro nás.

Mezi dary najdete dary vyloženě zázračné, o které je velký zájem
(uzdravování, prorocství, mluvení v jazycích...), dary související s ve-
dením (vyučování, správa, vedení...), i dary praktické, které je snadné
přehlížet (dávání, pohostinnost, služba...). **Každý z nich má ale velkou
hodnotu, každý z nich je Boží a On dává dary tak, jak sám chce a jak
je zapotřebí (1. Korinským 12:11).** Není na nás si vybírat a už vůbec ne
si myslet, že nepotřebujeme druhé s jiným darem, naopak všichni se
potřebujeme navzájem.

Nejspíš by vás zajímalo, jak můžete poznat svůj duchovní dar. **Ne-
spěchejte. Zapojte se do různých aktivit, hledejte příležitosti pomoci
a všimněte si, kde si vás Bůh opravdu používá.** Naslouchejte zkušeněj-
ším křesťanům, můžou vidět to, co vy ještě ne. A naslouchejte i Bohu
a Jeho vedení. I kdyby to ale trvalo delší dobu, buďte si jistí, že si vás
Bůh chce používat.

OVOCE DUCHA

Žádný věřící křesťan nemá všechny duchovní dary. Nemůže, je to tak záměrně. S ovocem Ducha je to jiné. *Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a zdrženlivost (Galatským 5:22-23)* by měly dorůstat a dozrávat v životě každého z nás... a to všechny. Někdy lidé příliš moc prahnou po duchovních darech a ovoce Ducha stojí zapomenuto stranou. Ne že by nemělo smysl toužit po darech, ale raději začněte tady. **Ovoce je odrazem našeho proměněného charakteru** a života, v kontrastu s tím, jak jsme žili dřív (v. 19-21), což je před Bohem cennější než naše obdarování. Navíc o darech rozhoduje Duch sám naprosto svrchovaně, i kdybyste se postavili na hlavu, žádný si nevynutíte. **U ovoce stojíme jako partneři, On ho v nás rozvíjí a my Ho v tom následujeme.**

DISKUSE

- » Které ovoce Ducha ve svém životě pozorujete a které naopak postrádáte či potřebujete rozvíjet? Co pro to můžete udělat?

NAPLNĚNÍ DUCHEM – PŘÍBĚH NAVÍC

„Hle, já na vás sešlu zaslíbení svého Otce. Zůstaňte ale ve městě, dokud nebudete oblečeni mocí shůry“ (Lukáš 24:49). Bylo to naposledy, kdy se učedníci setkali s Ježíšem... o chvíli později Kristus vystoupil na nebe a oni Ho už víckrát neviděli. A tohle byl jeden z Jeho posledních pokynů. Nikam nechodte a počkejte tady, dokud nedostanete Ducha svatého. Oni poslechli a o týden a půl později přišla chvíle, kdy se Ježíšův slib naplnil: *Skutky 2:1-4 Když přišel den Letnic, byli všichni spolu. Náhle se z nebe ozval hukot, jako by se řítíl prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. Ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, které se rozdělily a spočinuly na každém z nich. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.*

Ten den, v tu chvíli Ježíš splnil svůj slib, poslal *jiného Utěšitele, aby s námi zůstal navěky*. Duch svatý začal žít v srdcích křesťanů. Stalo se ale ještě něco víc – On učedníky také naplnil. Naplnění Duchem (jiní to nazývají křest Duchem) neznamená posedlost, ale **obrovskou Boží přítomnost v srdci člověka, která přináší hluboké poznání či setkání s Bohem, zápal, odvahu a odhodlání říkat o Ježíši dalším lidem, moc ke službě a někdy i nadpřirozené duchovní dary, a projevuje se prohloubením života víry, odevzdanosti a lásky k Bohu**. Nestanete se dokonalými, dál budete bojovat s pokušením a dál budete muset růst, ale s novou mocí.

Tohle byl první okamžik, kdy byli učedníci naplněni, ale ne poslední. Duch je naplňoval opakovaně a apoštol Pavel nás vybízí, abychom se nechávali Duchem naplnit (*Efezským 5:18*). Samozřejmě ani toto není na objednávku, ale usilujte být Duchu svatému blíž, žít svatým životem poslušnosti a nechte na Něm, kdy vás naplní.

APLIKACE

Galatským 5:25 Žijeme-li Duchem, pak se Duchem také řídíme.

- » Naslouchejte Duchu, aby vás mohl vyučovat.
- » Reagujte, když vás upozorňuje na hřích ve vašem životě.
- » Pokud vás k něčemu vede – změně, službě, konkrétnímu skutku, poslechněte Ho. Nepleťte si Ho ale se svým svědomím. Ne každá myšlenka, která se ozve, je Jeho hlas. Nejspíš bude chvíli trvat, než se naučíte rozlišovat své myšlenky a Jeho oslovení, ale to je naprosto v pořádku.
- » Hledejte své dary a dávejte se Duchu svatému víc k dispozici.

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

KAPITOLA 4

NEPŘÍTEL

*Ohledně satana se lidé mohou dopustit dvou stejně závažných chyb. První z nich by bylo nevěřit v jeho existenci. Druhou chybou je v něj věřit a současně mít o něj přílišný a nezdravý zájem.
(volná citace C. S. Lewise z Rad zkušeného ďábla).*

BOŽÍ NEPŘÍTEL

Dostanete se sotva do třetí kapitoly Bible a už na něj narazíte. V podobě hada se setkáváte se satanem, který se cíleně snaží narušit důvěru lidí k jejich Stvořiteli a podnítit je k neposlušnosti. A uspěje. V tomto momentu začíná historie zla a utrpení ve světě, která každodenně dostává nové a nové kapitoly. Bůh má nepřítel. Je tu někdo, kdo se staví proti Němu a snaží se zničit Jeho dílo... včetně nás. Satan není jen Boží nepřítel, je i váš – a je plný nenávisti.

KDO JE SATAN

Je toho spousta, co o něm nevíme. Bible mu nevěnuje žádnou zvláštní pozornost, ale přece jen nám odkrývá alespoň základní informace.

- » Satan je duchovní bytost s velkou mocí. Převyšuje nás v každém ohledu; je větší silou, moudrostí, inteligencí i postavením.
- » Je jedním z Božích stvoření (*Koloským 1:16*) – satan není roven Bohu, není to Boží zlý protějšek, který by disponoval stejnou

mocí. Není věčný, není všemohoucí ani všudypřítomný a jako každé stvoření podléhá Boží autoritě.

- Byl stvořený jako dobrá bytost (*Ezechiel 28:13*), dokonce úžasná bytost...
- ... která se však kvůli pýše postavila proti Bohu (*Izajáš 14:13-15*) a strhla na svou stranu velké množství Božích andělů. Ty dnes označujeme jako démony.
- Navzdory všeobecně rozšířené představě satan není vládcem pekla. Vůbec ne, naopak peklo vzniklo jako místo jeho trestu (*Matouš 25:41*) a lidí se začalo týkat až ve chvíli, kdy se i oni postavili proti Bohu. (Mimochodem stejně jako nevládne peklu, nemá ani rohy nebo kopyta.)
- Bible ho označuje jako boha tohoto světa (*2. Korintským 4:4*), protože většina lidstva se jím nechala svést a poslouchá ho.

O CO MU JDE

Kdykoliv se s ním v Bibli setkáte, vždy vystupuje jako Boží nepřítel, který se snaží lidi odvést od Něj, uvádí svět do chaosu, lže a ničí. Neznáme jeho motivaci... je to jednoduše z nenávisti? Snaží se zprostředkovaně ublížit Bohu tím, že ničí životy lidí? Touží po vládě a moci a získává si ji tímto způsobem? Kdo ví, žel nemáme dost informací, jisté ale je, že se všemožně snaží lidem bránit v jejich cestě za Bohem.

JAK TO DĚLÁ

Všemi možnými způsoby, cokoliv funguje, je dobré. Každý člověk je jiný, a tak na každého platí něco jiného. Arsenál je široký:

- Zaslepuje mysl lidí, aby neviděli Krista (*2. Korintským 4:4*).
- Bere Boží slovo z naší mysli, ze srdce (*Lukáš 8:12*).
- Snaží se nás obelstít, oklamat (*2. Korintským 2:11*) svými lžemi (*Jan 8:44*).

- » Dokáže působit fyzické utrpení a nemoci (*Lukáš 13:16*).
- » Nabízí kontakt s duchovní světem v mnoha různých podobách. Je mu jedno, co člověka zaujme a osloví, hlavní je, že je odvede od Krista, ať jde o jiná náboženství, filosofie nebo okultismus (věštění, horoskopy, léčitelé, talismany, spiritismus, esoterika, jóga a některé bojové sporty – vše, kde je cvičení spojené s prací s energií, meditace...).
- » Démonická posedlost, která opravdu není jen strašákem z hloupých hororů.
- » Brání věřícím ve službě Bohu (*1. Tesalonickým 2:18*).
- » Především ale svádí (pokouší) věřící, aby Boha neposlouchali (*Galatským 6:1 a 1. Tesalonickým 3:5*). Na pokušení se proto za chvíli podíváme trochu víc.

DISKUSE

- » Potkali jste se s některou z těchto věcí?

PORAŽENÝ NEPŘÍTEL

Satan disponuje velkou mocí a mnoha prostředky, a přesto nemusíme mít strach. Vedle Ježíše je totiž jako kapesní ventilátor vedle hurikánu. Satan má velkou moc, Kristus má veškerou moc. Svou smrtí a vzkříšením ďábla odzbrojil a natrvalo porazil (*Koloským 2:15*). O výsledku války je rozhodnuto, vedou se už „jen“ bitvy o různé dílčí záležitosti. To „jen“ je opravdu v uvozovkách, protože do něj spadá bezpočet momentů v našem životě, ale ať nastane jakákoliv situace a my se budeme muset prát s čímkoliv, **můžeme stát na skutečnosti, že Ježíš je vítěz, že má veškerou moc a je na naší straně. Nebo spíš my na Jeho.**

POKUŠENÍ

Kristu už patříte, tuto bitvu satan prohrál. Ale to neznamená, že kapituloval a vyklidil bitevní pole. Nezabránil vám přijít k Němu? Dobře, co tedy zkusit (za)bránit vám Ho věrně následovat? Co se pokusit svést vás z cesty za Ním, ať už v drobnostech anebo úplně? Jo, to by šlo. A zkusil to i na Ježíše.

PŘÍBĚH

Ježíš a pokušení? Ano... a Jeho lidství bylo napnuté do krajnosti. *Matouš 4:1-11*

DISKUSE

- » Co se z Ježíšova pokušení můžeme o pokušeních dozvědět? Pokuste se z tohoto příběhu vypožorovat nějaké skutečnosti.

JEŽÍŠOVO POKUŠENÍ

Život každého z nás je jiný a přináší jiné bitvy. Pokušení, kterým čelíme, nikdy nemají stejnou podobu jako pokušení ostatních lidí. A už vůbec ne takovou, jakou měla ta Ježíšova. Ale přece nás tento příběh může o pokušení hodně naučit:

- » **Pokušení jsou šitá na míru** – U nikoho jiného než u Ježíše by tento typ pokušení nefungoval. Satan by musel být hlupák, kdyby se mě snažil přimět, abych proměnil kameny v chleba. U Ježíše to ale mělo dokonalý smysl. Stejně jako úvod „Jsi-li Syn Boží...“. Satan zná dobře náš život, naše slabé stránky a nejspíš i naše touhy. Počítejte s tím, že bude útočit právě tam a že vaše „míry“ má opravdu v oku. Tušíš, co je tvou slabou stránkou?

- » **Pokoušení mají různou podobu** – Satan nemá v zásobě jen jeden typ pokoušení pro každého. Někdy může přijít v myšlence, jindy skrze nějakého člověka, někdy je to pokoušení něco udělat, příště něco říct...
- » **Jsou nevyhnutelná** – Pokoušení se nevyhnulo Ježíši, bylo by naivní si myslet, že se vyhne nám. Pokoušení jsou neodmyslitelnou součástí našeho života, a i kdybyste udělali všechno pro to, abyste se jim vyhnuli, stejně si vás najdou. To ale neznamená, že na ně nemáme vliv. Pro mnohá pokoušení si doslova přijdeme sami, protože lezeme na místa nebo do situací, kde nás nic jiného ani čekat nemůže. Co by to mohlo být ve vašem případě?
- » **Pokoušení není hřích** – To, že pokoušení přijde, neznamená, že jsme zhřešili. Ježíš byl pokoušen, a přesto je bez hříchu. Rozhodující je, jestli se ve chvíli pokoušení rozhodneme spoléhat na Boha a poslechnout Ho, anebo jít tam, kam nás pokoušení táhne. Mimochodem čím dříve pokoušení umlčíte nebo od něj odejdete, tím je boj jednodušší. Ježíš si nebral chvíli na rozmyšlenou, odmítnul ho hned a rázně. Daří se vám takto reagovat na pokoušení?
- » **Bible – Boží slovo** – Je prvním a nejdůležitějším prostředkem naší obrany. Bibli Ježíš používal jako zbraň v pokoušeních. Připomínala Mu Boží vůli a Jeho zaslíbení, sloužila jako odpověď a poskytovala pevnou půdu pod nohama.
- » **Nejsme v něm opuštění** – Pokoušení neznamená, že nás Bůh opustil nebo že jsme nezbytně my opustili Boha (byť někdy to tak být může). Všimli jste si, že Ježíše na poušť vyvedl Duch svatý? On sám ho dostal na místo, kde přišlo pokoušení. Někdy i nás Bůh nechá projít pokoušením, aby nás vyzkoušel a aby skrze pokoušení posílil naši víru (*Jakub 1:3-4*), ale celou tu dobu bude na dosah. Ve chvíli, kdy Ježíš zvítězil, přicházejí andělé a starají se o Něj. Tohle nejspíš nezažijeme, ale připomíná nám to, že Bůh ví a že se stará.

- » **Nad pokušením lze zvítězit** – Někdy se zdá, že je to nad naše síly. Že dál už nemůžeme. Není to pravda. Je to falešný obraz, který v nás satan vyvolává, abychom to vzdali. Skutečností je, že... *Bůh je věrný! Nedovolí, abyste byli pokoušeni nad své možnosti; uprostřed zkoušky vám poskytne východisko, abyste mohli obstát (1 Korintským 10:13).* Ježíš se ďáblu a pokušení postavil a obstál. A nám Bůh slibuje totéž: ... *Vzepřete se ďáblu a uteče od vás (Jakub 4:7).*

NAŠE NEJČASTĚJŠÍ BOJE A POKUŠENÍ

- » **Pochybnosti** – „A opravdu...? Co když...?“ Tímto způsobem začíná většina pochybností. Jakoby odnikud se vynoří tahle otázka a pálí v mozku den za dnem. Často je dokonce rezistentní vůči našim racionálním odpovědím. Pamatujte, satan je lhář a manipulátor a otázka „Co když...?“ je jeho dokonalou zbraní. Na ni totiž nejde odpovědět, vždy lze pokračovat dalším „Ale co když...?“. Odpovědi na pochybnosti hledejte v Božím slovu – spolehněte se na něj tak, jako se na něj spolehl Kristus.
- » **Vztah s nevěřícími** – V případě mladých nezadaných lidí se krátce poté, co uvěřili v Ježíše, často na scéně objeví zajímavá, skvělá holka (nebo kluk). Je úžasná, krásná, skvěle si rozumíme... jen je nevěřící. Tímhle způsobem satan zničil víru už mnoha lidí. Skrže člověka, co stále patří do jeho tábora, odvádí naši pozornost od Ježíše. Buďte na to už od začátku připraveni a hledejte člověka, který bude nejen skvělý, ale půjde spolu s vámi za Bohem (2. Korintským 6:14-18).
- » **Dvojitý život** – „... ale tohle je přece fajn, ne? A ani to není nic tak hrozného, proč by ses o to připravoval? Stačí, když se to nikdo nedozví.“ Dejte si pozor na tuhle hru – na dvojitý život. Jeden navenek před ostatními věřícími, druhý uvnitř a tam, kde se nikdo nedívá. Náš život má patřit Kristu celý, ne jen napůl, ne jen

v církvi. A ano, o některé fajn věci přijdeme, ale o to blíž jsme Kristu. Člověk si nakonec stejně musí vybrat (1. Janova 2:15-17).

- » **Sexuální pokušení** – Nikdy dřív tohle pokušení nebylo tak silnou satanovou zbraní jako dnes. Bohu velice záleží na manželství, na vzájemném odevzdání se muže a ženy, kdy přestávají být dvěma jedinci žijícími vedle sebe, ale stávají se jedním celkem. A sex (se všemi jeho podobami) vyhradil právě do tohoto jedinečného vztahu. Jenže sex a pornografie je dnes takřka spotřební zboží, které najdete v každé druhé výloze. Tohle pokušení doléhá na každého z nás, je to neustálá bitva... a pokud je to věc, ve které zápasíte, nezústatejte v tom sami.

CO KDYŽ PROHRAJU

I to se někdy stává. Někdy padneme... a může to být i hodně tvrdé. Jako u každého pádu to podstatné ale je, jestli zůstaneme ležet nebo se zvedneme. Jestli se dál budeme válet v bahně, anebo poprosíme Ježíše, aby nás z něj vytáhl a očistil. *Když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý – odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti (1. Janova 1:9).* Pokud padnete, znovu se obraťte na Ježíše v pokání – uznejte svůj hřích, litujte ho, odvrhněte ho a vyznejte – a můžete si být jistí, že vás znovu přijme. Potom se s Jeho pomocí učte žít jinak a odolávat dalším pokušením.

APLIKACE

- » Je ve vašem životě nějaká oblast, ve které vnímáte pokušení a máte tendenci jim podlehnout? Pojďme společně hledat, co k tomu Boží slovo říká a jak proti němu můžete bojovat.

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

ŽÍT S KRISTEM

*Matouš 28:20 Já jsem s vámi po všechny dny
až do skonání světa.*

*Nevidíme ho, ale je tu. Blízko, na dosah a osobně. A osobní
má být celé naše křesťanství. Byli jsme stvořeni ke vztahu
s Bohem a díky Kristu ho můžeme začít zažívat. Co znamená
vztah s Bohem i jakým způsobem ho budovat, o tom
budeme mluvit v této části.*

KAPITOLA 5

KŘESŤANSTVÍ JE VZTAH

Učedníci měli kliku – mohli Ježíše vidět, mohli s Ním mluvit, mohli Ho poznat... tomu se říká vztah. My si musíme počkat do nebe. Anebo ne? Jak se to vezme...

PŘÍBĚH

Náš dnešní příběh je jedno z Ježíšových podobenství, což znamená, že se nikdy nestal. Jednotlivé postavy, které v něm vystupují, nikdy nežily, protože celý příběh je smyšlený.

Podobenství patřila mezi časté nástroje, které Ježíš používal ve svých vyučováních. Velice jednoduchým a živým způsobem dokážou předat něco, co by jinak vyžadovalo mnoho slov. Snadno se v něm najdete. A to Ježíš chtěl.

V tomto příběhu mluví na prvním místě o návratu lidí k Bohu (otec v našem podobenství). O návratu zhýralého syna, ale zároveň i o návratu poslušného syna. Oba potřebovali najít cestu zpět k otci, jen každý trochu jinak. Odhaluje nám ale i další roviny – mnoho z Božích vlastností, jeho přístup k nám i to, že křesťanství je vztah a co ten vztah ničí. Pojdme na to – *Lukáš 15:11-32*.

BŮH JAKO OTEC

Ne vždycky se synáček povede... jenže ani táta není vždycky ideální. Možná jste měli/máte skvělého otce, možná ne, možná jste ho nikdy

ani nepoznali. Ať je vaše zkušenost jakákoliv, velice silně ovlivňuje vaše vnímání otcovské role a vztahu s otcem. Tohle vnímání se pak přenáší i na Boha ve chvíli, kdy o něm mluvíme jako o Otci. Měli jste skvělého tatů, který na vás měl čas, věděli jste, že mu na vás záleží a nikdy vás nenechal světu napospas? Nebo tatů, kterému jste byli lhostejní, uzavřeného, nepřítomného nebo dokonce násilnického? Kus toho se vždycky bude odrážet na naší představě Boha. Pojdme si ji zkusit opravit anebo doplnit... odmyslete si na chvíli vlastního tatů, vžijte se do příběhu a zkuste říct, jak v něm Boha jako otce vykresluje Ježíš. Jaký je?

DISKUSE

» Jak ve svém podobenství vykresluje Ježíš Boha jako otce. Jaký je?

V případě obou synů vidíme jednu stejnou věc – Otec je chce mít u sebe. Nenutí je, ale touží po nich, touží po vztahu s nimi, po dobrém vztahu! **Tohle je základ Božího přístupu k nám.** Vždyť proto Kristus přišel, aby napravil vztah zničený hříchem. Na ničem Bohu nezáleží víc, miluje nás a touží po vzájemném láskyplném vztahu. O tom je křesťanství.

KŘESŤANSTVÍ JE VZTAH

ZVLÁŠTNÍ VZTAH

Je to ovšem hodně zvláštní vztah – s někým, kdo není vidět, kdo nás nevýslovně přesahuje, koho nedokážeme pochopit. Naprosto odlišný od všech ostatních vztahů, které máme. A proto také funguje jinak, než jsme zvyklí. Takřka nic z toho, co normálně slouží k prohloubení našich vztahů s lidmi, s Bohem nefunguje. Nezajdete si spolu na kafe, zapomeňte na zprávy na Facebooku, dokonce si ani neprohlédnete poslední fotky z nebe.

To ale neznamená, že náš vztah s Bohem nemůže být blízký a důvěrný. Ať se hnete kamkoliv, Duch svatý je s vámi. Vstupuje do každého okamžiku vašeho života s láskou o nic menší, než když za vás umíral. Sice se budeme muset učit slyšet Jeho hlas, mluvit s Ním, vnímat Jeho blízkost a směřování, ale můžeme to dělat s jistotou, že o vztah s námi stojí. Přesně to nám říká ve *Zjevení 3:20* – „*Hle, stojím u dveří a tluču. Kdokoli uslyší můj hlas a otevře mi dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.*“

Během tohoto a příštího setkání budeme mluvit o tom, co tento vztah ničí a jak ho naopak budovat.

DVĚ ROVINY

Náš vztah s Bohem není jednobarevný. Sice teď o něm mluvíme jako o dobrém Otci, který projevuje soucit, přijetí a zájem, ale to není kompletní obrázek. **On je i mocný Bůh, spravedlivý soudce, svatý Stvořitel.** Když se někdy začtete do Starého zákona, zjistíte, že lidé při setkání s Boží svatostí prožívali obrovský strach. Byli si vědomí své nehodnosti, své hříšnosti a báli se o život. To už zní trochu jinak, co?

DISKUSE

» Jak jdou tyhle dvě roviny dohromady?

Náš vztah s Bohem musí vždy odrážet obě roviny. Zapomenout na to, že On je Bůh, který nás stvořil, že je svrchovaný Pán našeho života, a ne jen nějaký kámoš, by nás vedlo k opovázlivosti a nedostatku úcty. **K Bohu není možné přistupovat bez náležitě bázně.** Když si to nedovolíme k řediteli školy nebo šéfovi firmy, tím spíš ne k Bohu.

Strach ale není na místě. Jsme-li v Kristu, pak jsme také Jeho děti, které k Němu mohou přistupovat směle a bez obav (*Židům 4:16*) a prožívat vzájemný láskyplný vztah. **Láska, která touží po Bohu a Jeho blízkosti, je**

druhou stranou mince. Bázeň a láska. Potřebují se navzájem, doplňují se a vytvářejí hluboký a zdravý vztah s Bohem. Obraz otce nakonec funguje opravdu skvěle – dobrý otec je někdo, koho posloucháte s patřičnou úctou, a zároveň ho máte velice rádi, protože život s ním je prima. Netroufnete si nebrat ho vážně, ale víte, že nemusíte chodit po špičkách.

DISKUSE

➤ Která z těchto dvou rovin je pro vás přirozenější – bázeň před Bohem, nebo láska? Co vám může pomoci růst v té druhé?

CO TEN VZTAH NIČÍ

Kéž by to bylo jinak, ale ani sebedokonalejší vztah není imunní vůči problémům. Blízky přítel za pár let až tak blízký být nemusí. A ani vztah s Bohem se z této skutečnosti nevymyká. Ne, nemusíte se bát, že byste Boha začali nudit, a tak si šel najít někoho jiného. Bůh je dokonalý a Jeho láska a zájem o nás se nemění. Jsme to my, na kom záleží, jak to bude vypadat. A v našem dnešním příběhu vidíme dvě konkrétní překážky pro vztah s Bohem, u každého syna jednu.

HŘÍCH: „BUDU SI ŽÍT PO SVÉM“

Je spousta způsobů, jak definovat hřích – vzpoura proti Bohu, porušení zákona, provinění, nepravost nebo minutí se cíle. Podstata ale spočívá jednoduše v tom, že **si žijeme po svém, bez ohledu na Boha**. Nepotřebujeme Ho, nechceme Ho nebo se pouštíme do věcí, které se Mu protiví.

Největší potíž s hříchem je, že je příjemný. A pokud ne příjemný, pak minimálně snadnější anebo výhodnější než jednání podle Boží vůle. Kdyby to tak nebylo, lidé by nehřešili. Pokud by vás bolela pusa pokaždé, kdy zalžete, detektory lži by brzo ztratily smysl. Tak to ale není, hřích vždy nabízí něco dobrého, „jen“ způsob, načasování nebo místo nejsou správné. A člověk stojí před rozhodnutím – půjdu Boží cestou nebo tou svou?

První syn se rozhodl a začal si užívat. A evidentně ve velkém stylu. Nemá smysl si namlouvat, že si hřích neužijete. Jasně, že jo. Ukradené Magnum nebude chutnat o nic hůř než koupené. Pokud se na to budete dívat jen optikou daného okamžiku, pak zjistíte, že hřích bývá prima. Háček je jinde.

Hřích je jako drogy – každý vyléčený fetišák vám řekne, že drogy jsou super. **Co není super, jsou následky.** Nemáme na mysli to, že vás chytí u krádeže zmrzliny, ale především moment, kdy se začnete cítit uvězněni, prázdní, s rostoucím vědomím, že tohle není dobře... tohle nechci. Vaše duše na vás čím dál hlasitěji křičí, že jí něco chybí. K Bohu jste se otočili zády a vztah s Ním jde pomalu do háje. Jako u nevěry – v tom konkrétním okamžiku vám otevírá dveře k něčemu vzrušujícímu, naplňujícímu, intenzivnímu, ale okrade vás o ten nejbližší a nejdůležitější vztah a ve výsledku vám zničí život.

Přesně do toho bodu se dostal první syn. Hřích sice obvykle nemá za následek existenční problémy, ale život mezi prasaty je krásné vyobrazení duchovního stavu, pokud hřích dostane přednost před Bohem. Proto církev bojuje proti hříchu – ne aby brala radost ze života, ale ochránila to, co je cennější než krátkodobý zážitek či přínos.

Tomu synkovi to došlo. Takhle ne, já chci zpátky. **Zvedá se, svůj život v hříchu nechává daleko za sebou a přichází k otci s pokáním, touží po usmíření a po přijetí,** i když si uvědomuje, že toho není hoden. Bible tomu říká pokání. A otec ho přijímá, dokonce s otevřenou náručí. Hřích ničí náš vztah s Bohem, *když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý – odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti (1. Janova 1:9).*

DISKUSE

» Žijete si v něčem „po svém“? Je nějaká oblast, ve které hřešíte?

KŘESŤANSTVÍ JAKO MORÁLKA: „HLAVNÍ JE, JAK ŽIJU“

Druhý synek je úplně jiný charakter. Věrný, poslušný, spolehlivý. Ale když na to dojde, zjistíte, že má k otci stejně daleko jako ten první syn, jen mnohem méně nápadným způsobem.

Křesťanství se dá velice krásně „dělat“ i bez Boha. Máme církev, máme Bibli, dozvíme se, jak máme žít (a tak podle toho žijeme), čemu správně věřit a co si máme myslet (a tak tomu věříme a myslíme si to), sem tam se pomodlíme... Uprostřed toho všeho Boha a Krista vlastně nepotřebujeme, máme přece svoje křesťanství. Bez jeho přítomnosti, doteku a milosti pro daný okamžik se celkem v pohodě obejdeme. Potřebovat Ho začnu až ve chvíli krize... ačkoliv to budu taky potřebovat spíš Jeho pomoc než Jeho samotného.

Ve chvíli, kdy se z křesťanství stane náboženský systém namísto vztahu s Bohem, dostanete se do kůže druhého bratra. Vzorný „křesťan“, kterému ale na Bohu jako živoucí osobě vlastně nezáleží. A ani ho moc nezná, žádný blízký vztah je neváže, prostě jen dodržuje Jeho příkazy a zákazy. Otcův charakter a hodnoty mu unikají. Výsledkem je **křesťanství bez vztahu s Bohem. Tragédie.**

Příkazy a zákazy mají své místo. V každé rodině nějaké jsou, protože chrání před věcmi, které ji rozbíjejí. Nejsou ale základem rodiny, tím je láska. A tohle potřeboval objevit druhý syn a s ním i mnoho lidí, zvláště těch, co vyrostli ve věřících rodinách. Pokud se v tom poznáváte, nezařadte poslušnost, ale vydejte se objevovat cestu k Božímu největšímu přikázání: *Ježíš mu řekl: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí“ (Matouš 22:37).*

DISKUSE

➤ Kdy člověk může říct, že Boha miluje? Podle čeho to pozná?

EPILOG

Navzdory všemu, co dnes zaznělo, je nutné dodat jednu věc. **V životě každého člověka přicházejí chvíle, kdy Boha neslyší, nevnímá a cítí se Mu i velice vzdálený.** Někdy za to mohou konkrétní překážky (a je jich určitě víc, než jen ty dvě, o kterých byla dnes řeč), jindy to tak prostě jen je a marně hledáme důvod. Najdete dokonce křesťany, které výraz „vztah s Bohem“ mate, protože se jim nezdá, že by jejich duchovní život šlo takto popsat.

Pokud (nebo spíš až) takové období přijde, nebudte překvapení, neznamená to, že vás Bůh opustil, odhodil nebo jste Ho přestali zajímat. Každý vztah má zkrátka svou dynamiku a krom toho (pamatujte?) máme nepřítel, který se snaží ten vztah tlumit. Vytrvejte, Bůh je věrný!

APLIKACE

- » Kdyby Ježíš vyprávěl podobenství o vašem životě, jaký příběh by vyprávěl?
- » Co je pro vás překážkou ve vztahu s Bohem – je to jedna ze dvou věcí, o kterých jsme mluvili, nebo vnímáte něco úplně jiného?

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

KAPITOLA 6

BIBLE

Křesťanství je vztah. Je to ovšem hodně zvláštní vztah – s někým, kdo není vidět, kdo nás nevýslovně přesahuje, koho nedokážeme pochopit. Naprosto odlišný od všech ostatních vztahů, který máme. A proto také funguje jinak, než jsme obvykle zvyklí. Takřka nic z toho, co normálně slouží k prohloubení našich vztahů s lidmi, s Bohem nefunguje... Přesto ale nejsme bez prostředků. Minule jsme mluvili o tom, co vztah s Bohem ničí. Co ho naopak buduje?

BIBLE – ÚŽASNÝ DAR OD BOHA

Bible není nejzábavnější kniha v celém knihkupectví. Některé její části jsou vyloženě nudné a velice náročné na čtení. Nemá smysl předstírat, že to tak není. Jenže Bible nemá být kniha, to je jen podoba, kterou nese. Bible je Boží slovo, které je živé a proniká hluboko do našeho života (*Židům 4:12*). Jeho smyslem není zabavit, ale naplnit, dát poznat Boha a proměňovat náš život. A jako taková **je Bible jedním z nejceněnějších nástrojů** pro budování vztahu s Bohem. Čím to?

- » **Dává nám poznat, jaký Bůh je** – Bůh není vidět, nedá se na něj sáhnout... a přesto se o Něm můžeme dozvědět mnohé. Bible funguje jako internetový chat – komunikujete na dálku s někým, s kým jste se tvář v tvář nikdy nepotkali. Člověk na druhé straně vám vypráví o sobě a o svém životě, z jeho zpráv

se dozvídáte, jak se na věci dívá a jaké má názory, a postupně se vám skládá dohromady přesnější a přesnější obrázek daného člověka. S Biblí je to stejné, Bůh se nám skrze ni dává poznat. Ježíš řekl: *„Zkoumáte Písma, neboť se domníváte, že v nich máte věčný život, a ta svědčí o mně“ (Jan 5:39)*. A tak čtete podobenství o marnotratném synu (vzpomínáte?) a poznáváte, jak je Bůh shovívavý, že dává další šanci a přijímá i zmetka smrdícího po prasatech, když přichází v pokání. Čtete vyprávění ve Starém zákoně a objevujete, jak je mocný a nesmlouvavý k hříchu. V Jeho příkazech se odráží Jeho charakter a hodnoty, a tak se dozvídáme, co se Mu líbí a co ne. Jaký asi musí být Bůh, který prikazuje lásku i k nepřítelům? Když nečtete Bibli jen jako příběhy nebo pokyny, ale s otázkou, jaký je Bůh, dozvíte se toho o Něm opravdu hodně.

- **Zprostředkovává Jeho sliby a povzbuzení** – Život není peříčko a přicházejí různé boje. Nemálo jich už možná máte za sebou – stresy ze školy, zamilovali jste se a nevyšlo to, potíže v rodině nebo se zdravím. Spousta dalších na vás čeká v budoucnosti. Uprostřed těchto situací vám Bible může sloužit jako Boží vzkaz – jsem s tebou, nejsi v tom sám. Mám tě na očích, nezapomněl jsem na tebe. Může nám být povzbuzením a ujištěním, i když neuvidíte žádný nápis na nebi. Když Bůh říká například: *„Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu,“ (Židům 13:5)*, myslí to vážně.
- **Ukazuje nám Jeho vůli a pomáhá nám dát život do pořádku** – někdy se o Bibli mluví jako o manuálu pro život. A má to něco do sebe, **pokud vám to ovšem nevezme osobní rozměr komunikace s Bohem**. Pravda ale je, že nám ji Bůh dal i proto, aby náš život dostával podobu, která se Mu líbí. *Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné. Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonale*

připraven a vybaven ke každému dobrému dílu (2. Timoteovi 3:16-17).

DISKUSE

- » Všimněte si, co Boží slovo dělá v našem životě – viz čtyři slovesa obsažená ve verši výše. Co znamenají a jaký je jejich výsledek?

Kromě toho všeho Bible obsahuje odpovědi, které jinde nenajdete (např. odkud jsme se vzali a jaký je smysl našeho života), splněná proctví (a někdy do velikých detailů), vzory lidí, kterými má smysl se řídit i velice tragické příklady a varování, jak se chovat k druhým lidem i svojí rodině... je toho spousta. Bible je veliký dar, když ji opravdu objevíte.

PŘÍBĚH

Na konci Lukášova evangelia (*Lukáš 24:13-32*) narazíte na krásný příběh. Učedníci jsou po Kristově smrti zlomení, zhroutil se jim svět. Ke dvěma z nich přichází Ježíš a všimněte si, co udělá s Biblí.

Tomu se říká objevit Bibli. Najednou nečtete knihu, ale Boží slovo, které vám Bůh (nám dnes Duch svatý) začne „otevírat“ a vám zahoří srdce.

BIBLE JAKO BOŽÍ SLOVO

Kdykoliv Ježíš cituje, učí nebo vykládá Bibli, vždy ji bere jako Boží slovo. Jako něco, co nevzniklo z vůle a moudrosti lidí, ale jako Písmo, za kterým svou autoritou stojí sám Bůh. Ježíš se o Písmu a událostech v něm popsaných nedohadoval; **přijímal je jako historická fakta**, a to včetně zázračných událostí, které se z lidského pohledu zdají nemožné a nereálné. Vyučoval a žil s přesvědčením, že Písmo je nutné poslouchat více než cokoliv jiného... Prostě ji bral jako slova od Boha (srov. *Matouš*

22:31-32, Exodus 3:6), které je pevné, bezchybné a naprosto spolehlivé (Lukáš 16:17, Jan 10:35). Bible dodnes a navždy tvoří základ naší víry, z ní vycházíme a na ní stojíme s jistotou, že *veškeré Písmo je vdechnuté Bohem (2 Timoteovi 3:16)*.

Ne že by Bůh Bibli diktoval a lidé jen zapisovali, to ne. On ji nediktoval, on ji „vdechl“. V každé biblické knize lze vidět individuální styl a důrazy jejího lidského autora, ale stejně tak, jako byl Ježíš člověk a Bůh zároveň, i Bible má svou božskou stránku – On je při psaní vedl, vnukával své slovo a stojí za každou myšlenkou, za každou větou. Díky tomu se můžeme spolehnout, že nám **Bible představuje Boha a Jeho vůli spolehlivě**, i když není vždy snadné jí porozumět. Jako se vším, i s Biblí se musíme učit pracovat, učit se jí rozumět (např. vnímat žánr, protože ne vše lze brát doslovně, dbát na kontext...). Pokud v tom však budete poctiví a **necháte Ducha, aby Bibli „otevíral“** jako Kristus pro učedníky, budou přicházet chvíle, kdy Bible ožije, kdy v ní uvidíte sebe a co je třeba měnit, nebo Boha a Jeho charakter.

Pojďme se teď ale podívat i na pár technických záležitostí.

BIBLE JAKO KNIHOVNA

Bibli si koupíte jako jeden svazek, ve skutečnosti je to ale celá knihovna. Dohromady obsahuje 66 knih (i když v případě některých je slovo „kniha“ trochu nadsazené, vždyť jde jen o jednu stránku), které jsou rozdělené do dvou částí:

- **Starý zákon** (prvních 39 knih a asi 3/4 celé Bible) vypráví o stvoření, prvních generacích lidí, vzniku Božího národa – Izraele, jeho osvobození z Egypta, obsazení zaslíbené země, koloběhu jejich odpadání a návratů k Bohu, vládě vynikajících i mizerných králů, prorocích, kteří volají lid zpátky k Bohu, když odpadali, o Božím soudu, kdy za svou nevěru Bohu byli podrobeni a vysídleni cizím

národem i o Božím milosrdenství, když je přivádí zpátky a obnovuje. Kromě toho v něm najdete Boží zákony a bohoslužebné řády pro Izraelce, významnou sbírku poezie (modliteb a písní) a přísloví, proroctví a rodokmeny.

- » **Nový zákon** (posledních 27 knih a asi 1/4 Bible) začíná po několikasetleté odluce u Ježíšova narození. První čtyři knihy popisují Jeho život, smrt a vzkříšení, po nich přichází dějiny prvních křesťanů a šíření evangelia (Skutky) a následují dopisy, v nichž apoštolové vedou sbory v následování Krista, vysvětlují jim teologické otázky a nastavují podobu zbožného života. Poslední knihou potom je Zjevení, které v obrazech popisuje události před koncem světa.

Protože některé knihy v Bibli jsou opravdu dlouhé a hledat v nich by bylo náročné, vzniklo postupem času i podrobnější rozdělení na kapitoly a verše. Dohromady napočítáte přibližně 1 200 kapitol a 31 200 veršů. Důležitější než jejich počet ale je, jak díky nim v Bibli hledat. **Pojďme si to ukázat, pokud jste si to neukázali už někdy dřív.**

AKTIVITA

- » Jak vyhledávat v Bibli pomocí obsahu, kapitol a veršů.

JAK JI ČÍST, ABYCH Z TOHO NĚCO MĚL

Poslední dnešní otázka, ale pořádně důležitá. S Biblí se vám totiž může stát, že ji budete číst každý den, ale to nejdůležitější minete. Možná budete vědět víc a mít lepší přehled, ale ve vztahu s Bohem vás to neposune. Takže jak na to?

- » **Vyberte si srozumitelný překlad** – V češtině najdete už docela slušnou řadu překladů, ale pro začátek doporučujeme *Bible*,

překlad 21. století (B21). Pokud budete chtít čtenářsky ještě přístupnější překlad, můžete sáhnout po *Slově na cestu*, parafrazovaném, ale někdy zavádějícím překladu. A pokud se chcete ponořit hluboko do textu, pak je dobrou volbou *Český studijní překlad*, který sice není zrovna čtivý, ale usiluje o velkou věrnost originálu.

- » **Spojte Bibli s modlitbou** – V jakémkoli pořadí. Podstatné je, **aby čas s Biblí byl časem s Bohem**. Abyste nejen četli, ale skutečně komunikovali – nechali Ho promlouvat a mluvili i vy s Ním.
- » **Začněte v Novém zákoně** – Ne proto, že by Starý byl zbytečný, ale proto, že žijeme v době po Kristu, a tak je pro nás NZ zásadnější. Pamatujte, Bible není detektivka, kterou musíte číst od začátku do konce, ale knihovna, ve které zamíříte pro to aktuálně potřebné. Poznejte Krista a život křesťana, a potom začněte objevovat kořeny.
- » **Čtěte pravidelně, nejlépe každý den kousek** – Není to závod, nejde o to přečíst ji rychle, ale poznávat Boha a díky Bibli trávit čas s Ním. Proto je nejlepší si každý den najít/vyhradit čas, kdy s Biblí v ruce přijdete před Boha. První měsíc to možná bude trochu na sílu, ale vybudovat si tento návyk je jedna z největších pomocí v naší cestě za Bohem.
- » **Nejen čtěte, ale rozjímejte a zkoumejte** – Narazili jste na něco, čemu nerozumíte? Něco vás zaujalo a oslovilo? Zastavte se, přemýšlejte, modlete se a bude-li třeba, ptejte se druhých. Nespojte se ale jen se čtením, dejte si čas na to Bibli „strávit“.
- » **Nejen rozjímejte, ale také jednejte** – Dočetli jste se něco, co potřebujete v životě změnit? Pust'te se do toho. Cílem není vědět víc, cílem je znát Boha lépe a být Mu podobnější, a tak proměňte psané Boží slovo v žité Boží slovo. Uved'te ho ve skutečnost ve svém životě. Jinak bude váš čas s Biblí takřka k ničemu.

- » **Nezůstávejte v tom sami** – Mějte kolem sebe lidi, se kterými můžete nad Biblí přemýšlet společně. Ptejte se, diskutujte, sdílejte... obohacujte se navzájem.

APLIKACE

- » O kterém z těchto kroků si myslíte, že by vám v poznávání Bible a budování vztahu s Bohem mohl aktuálně nejvíc pomoci?

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

KAPITOLA 7

MODLITBA

Mobil je úžasný vynález. Párkrát ťuknete na malou plochou krabičku a ve chvíli si můžete povídat se svou manželkou, přáteli, rodiči, objednat pizzu... Když se vybije baterka, je to horší, ale možnosti komunikace nikdy nebyly bohatší.

V jedné dětské písničce o modlitbě se zpívá: „Každý z nás má svůj telefon: s ním do nebe můžem volat! Každý z nás má svůj telefon: a mluvit s Ježíšem! ... Ať jsi doma nebo v metru, ať jsi v pyžamu či svetru, telefon tu vždycky je, nikdy není obsazeno a vždycky funguje.“ Příliš dětinské a naivní? Jistě. Mimo? Hm...

PŘÍBĚH

Není velký problém zůstat vzhůru celou noc, když vás chytne napínavá knížka. Anebo akční počítačová hra. Těch věcí by bylo asi víc. Pro Ježíše to byla modlitba. Přečtěte si *Matouše 14:21-25* a pak si něco řekneme o pozadí celé situace.

JEŽÍŠOVA SITUACE

Ježíš měl za sebou velice náročný den. Původní plán jít si s učedníky někam do ústraní odpočinout se zcela zvrhl, když se o nich doslechli lidé a po stovkách se vydali za nimi. Ježíš nakonec většinu dne vyučuje

a káže, uzdravuje nemocné, věnuje se desítkám lidí, kteří touží po jeho pomoci nebo jen pozornosti. A nakonec všechny zázračně nakrmí z pěti bochníčků chleba a dvou rybek.

Je večer, lidi poslal domů a učedníky přes jezero. Nazítří ho čeká pěší cesta za nimi. Je unavený, odchází na horu, ale místo toho, aby si lehl a konečně se v klidu vyspal, tráví noc modlitbou.

JEŽÍŠ A MODLITBA

Nezůstal proto, že musel, nikdo ho k tomu nenutil. Nebyla to Jeho povinnost, neměl na koho hrát divadýlko zbožnosti. Učedníky by ani nenapadlo, že je snad málo duchovní, když pojede s nimi a na palubě lodi se vyspí. Zůstal, protože chtěl. A podobnou situaci v Bibli vidíme opakovaně, Ježíš tráví noc na modlitbách. Měl velice nabitý program, kolem sebe neustále mnoho lidí, a tak někdy nezbylo, než se modlit v noci. To byla Jeho cesta, jak si na modlitbu najít čas a prostor, kde nebyl nikým rušen. Proč?

DISKUSE

» Co myslíte, proč byl Ježíš ochoten obětovat spánek kvůli modlitbě navzdory své únavě?

Jednoznačnou odpověď neznáme, nikdy ji nikomu nesdělil. Ale zdá se, že jednoduše chtěl a potřeboval mluvit se svým Otcem. Prosil za lidi, se kterými se setkal? Celkem určitě ano, ale těžko si lze představit, že by celou noc jen vyjmenovával lidi a jejich potřeby. Nejspíš jen chtěl být s Bohem o samotě. **Modlitba je totiž další nástroj, který máme k budování vztahu s Bohem.** A stejně jako Bible je i modlitba nepostradatelná. Jestliže skrze Bibli Bůh často mluví k nám, modlitba je prostor mluvit k Němu... a také naslouchat Jeho hlasu.

CO JE MODLITBA

DISKUSE

- » Co se vám vybaví u slova modlitba? Jakou představu nebo pocit ve vás vyvolává?
- » Už jste se někdy modlili? Jak jste se u toho cítili a jak to dopadlo?

Nejdřív co není. **Není to obřad**, který má předepsanou podobu, znění, pozici těla. **Není to série předem připravených frází** (i když může být, nevadí to). Není to „další položka na seznamu křesťanských povinností“, jako bychom se Bohu museli pravidelně hlásit. Není to mince hozená do automatu na kávu, kdy vám hned vypadne objednávka, a není to ani způsob, jak Boha (nebo lidi okolo) ohromovat svými vzletnými frázemi.

Je to jednoduše čas s Bohem, kdy s Ním mluvíme o svém životě, potřebách, pocitech, starostech. Kdy Mu děkujete za všechny skvělé věci, které pro vás udělal, prosíte za sebe i druhé... a na nic si nehrajete. Prostě s Ním mluvíte, jako se svým Otcem. A nasloucháte. Zkrátka je to příležitost se zastavit a být s Ním, a proto je tak důležitá. Žádný vztah totiž nemůže růst bez společného času.

JAK SE MODLIT

Pokud čekáte návod, budete zklamaní. Na druhou stranu, kdybyste se modlili podle návodu, nejspíš by byl zklamaný Bůh. Umíte si představit manželství, kde se rozhovory odehrávají podle návodu? Snad raději ne. Takže, jak se se tedy modlit?

Co se konkrétní podoby modlitby týče, je to jedno. Modlete se nahlas nebo potichu, mějte oči otevřené nebo zavřené, ruce sepjaté, volně u těla, vzpažené k Bohu, jak chcete. Pusťte se do modlitby v křesle u vás doma, v autobuse nebo venku. Klidně vestoje, vkleče, vsedě,

za chůze... jen vleže večer v posteli to není dobrý nápad. Někdy bude vaše modlitba jen jedna rychlá věta, jindy budete po hodině sotva na začátku. Na ničem z toho nezáleží, nic z toho neurčuje, co je a co není modlitba – modlete se tak, jak je vám přirozené a způsobem, který nejvíc vyjadřuje vaše srdce. Nedělejte si starosti se správnými formulacemi, oslovením, patřičnými frázemi, zbožným slovníkem, délkou... anebo dělejte, pokud chcete. Ono to je jedno. Místo toho se raději modlete...

- » **Upřímně a osobně** – Před Bohem nemá smysl si na něco hrát. Stejně vás zná, vidí vás nonstop, k čemu pak je snažit se při modlitbě něco předstírat. Mluvte s Ním jako se svým nebeským Otcem, bez přetvářky a osobně. Modlitba je rozhovor, ne formální žádost nebo hlášení šéfovi.
- » **S vírou a očekáváním** – Ono to jinak nemá velký smysl. Věřte, že vás Bůh slyší a že Mu na vás záleží. A očekávejte Jeho jednání, ať už v tom, za co prosíte, anebo jen v Jeho přítomnosti. Na začátku mnoha zásadních věcí stála modlitba.
- » **S pokorou** – Bůh je náš Otec, ale zůstává Bohem. Není to nějaký hej-ty-počkej. I v modlitbě je třeba pamatovat na to, že vše, co máme – včetně možnosti k Němu volat – je jen z Jeho milosti.
- » **Pravidelně** – Nesmíme se nechat zotročit domnělou povinností, ale potřebujeme si stejně jako Ježíš najít prostor a čas, kde nás nebude nic rozptylovat a kdy můžeme být s Ním. Stejně jako by chození bez rande za moc nestálo, ani náš vztah s Bohem bez modlitby. Ideální je najít si každý den čas, kdy čtení Bible spojíte s modlitbou.
- » **Kdykoliv** – Modlitba ale nemusí (a neměla by!) být vázaná jen na určitou část dne. K Bohu můžete volat kdykoliv. Udělalo vám něco radost? Poděkujte. Stal se průšvih? Proste. Chcete jen tak Bohu něco říct? Směle do toho. Modlitba může být velice

spontánní a velice krátká. Místo dlouhého hovoru to může být stručná SMS.

- » **O samotě i s ostatními** – Bible nás povzbuzuje jak k modlitbě v soukromí (*Matouš 6:6*), tak ke společným modlitbám (*Skutky 1:14*). Obojí má svoje místo. Tady jedno doporučení – od začátku si zakažte trápit se tím, jak bude vaše modlitba znít ostatním. Jim do toho nic není. Prostě mluvte k Bohu.
- » **Na konci musíte říct amen.** Ne, to je vtip. Nemusíte. Jen se to stalo zvykem. Slovo amen znamená „staň se“ a v podstatě je to způsob, jak se připojujeme a stvrzujeme modlitbu druhého člověka. A dnes také způsob, jak ostatním říct, že jste skončili, ovšem nepovinný.

RŮZNÉ PODOBY MODLITBY

V Bibli máme zaznamenané modlitby mnoha různých lidí. Někdy krátké, jindy delší. Někdy radostné, jindy ze dna zoufalství. A tak díky nim víme, že modlitba má mnoho různých podob:

- » **Jen si s Bohem povídat.** Prostě být s Ním. Nic konkrétního na srdci nemáte, nic nepotřebujete. Prostě jste rádi, že s Ním můžete mluvit (*Exodus 33:9.11*)
- » **Uctívání a chvála.** S tímto typem modlitby se setkáte často v *knižce Žalmů*. Jsou to chvíle, kdy Bohu vyjadřujeme, jak moc pro nás znamená, jak vzácný pro nás je. Trochu jako love song. A že je to na místě. Čím víc budete poznávat, jaký Bůh opravdu je, tím víc prostoru uctívání bude mít.
- » **Vyznávání hříchů.** Důležitou součástí každého vztahu je urovnávat věci, které nejsou v pořádku. Pokud zjistíte (a to zjistíte mockrát), že jste zhřešili, nečekejte a jděte za Bohem s vyznáním a v pokání. Proste za odpuštění a očištění jako David v *Žalmu 51*.

- » **Díky.** Za všechny věci, které dostáváme... i za miliony maličkosť. Pokud je normální děkovat lidem kolem nás, neměly by díky a vděčnost chybět ani ve vztahu s Bohem (*Jan 6:11*).
- » **Prosby a přímlyvy.** Krásné je, že naše prosby nemají nastavená omezení. Neexistuje žádný týdenní limit ani úřední hodiny. Můžeme prosit za cokoliv (samozřejmě nemá smysl modlit se za něco, o čem víme, že je Bůh proti tomu), za kohokoliv a kdykoliv, ať už je to velká věc, malá věc nebo zázračná věc. Nebojte se, že Boha budete otravovat s maličkostmi, nebo že je něco mimo Jeho možnosti. Určitě však do svých modliteb zařadte nejen materiální potřeby, ale i spásu vašich blízkých a duchovní život vás i lidí ze sboru (*Matouš 7:7-11; Filipským 1:9-11*).

NEVYSLYŠENÉ MODLITBY

Jsou chvíle, kdy máte pocit, že Bůh je hned vedle vás a kdy se každá modlitba plní jak mávnutím kouzelného proutku. **Jindy se zdá (a tohle období přijde), že Bůh má mobil vypnutý** a zprávy z hlasové schránky automaticky maže. Nereaguje, neodpovídá.

Nevyslyšené modlitby (a pocitově dokonce neslyšené) jsou součástí duchovního života stejně jako Boží láskyplné doteky, pokušení, bolestivé sebepoznání, radostná chvála a mnoho dalšího. Nevyslyšené modlitby zanechávají otazníky, zklamání, zármutek, dokonce i bolest. A nejhorší je, že často ani nezjistíte, proč zůstaly bez odpovědi. Až se s nimi budete potýkat, mějte prosím na paměti:

- » I když modlitba zůstává nevyslyšená, **neznamená to, že se na vás Bůh vykašlal**. On na své děti nekašle nikdy.
- » Modlitba není objednávka na e-shopu. **Rozhodnutí je vždy na Bohu**. A je to dobře. U nemálo modliteb jednoho dne budete děkovat, že je Bůh nevyslyšel

- » **Nevyslyšená neznamená neslyšená.** Bůh vás neignoruje, a i když řekne „ne“, neznamená to, že by vaše modlitba byla bezcenná.
- » **Možná není správný čas.** Vaše dnešní bolest se může za půl roku proměnit v obrovskou vděčnost.
- » **K modlitbě patří vytrvalost.** Za některé věci je třeba modlit se třeba i roky.

APLIKACE

- » Pojdme se teď společně modlit... děkovat Bohu a je-li za co, tak taky prosit.
- » Mějte během týdne na mysli nejen své potřeby, ale i potřeby druhých lidí. Stojí za to popřemýšlet i o modlitebním seznamu nebo např. aplikaci Prayer mate nebo Inner Room.
- » Prostudujte si, co Ježíš učí o modlitbě, i vzor modlitby, který dává učedníkům, tzv. modlitbu Páně. A naučte se ji nazpaměť, protože v církvi se s ní budete potkávat často: *Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, amen (Matouš 6:9-13).*

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

RODINA – CÍRKEV

„Je to stará velká loď, Bille. Skřípá, houpe se a kolébá a občas se ti z ní chce zvracet. Ale dopluje tam, kam míří. Vždycky tam doplula a vždycky tam dopluje, až do konce věků – s tebou, nebo bez tebe“ (J. F. Powers). Prostě církev.

PŘÍBĚH

Být učedníkem znamenalo následovat svého mistra. Učit se od něj. Byli jste něco jako žáci, kteří jsou povinni poslouchat svého učitele. Ježíš tomuhle vztahu ale dodal úplně novou dynamiku. V tomhle příběhu slovo církev sice nezazní, ale tahle dynamika platí i pro ní. A je zásadní. Zmiňovaný moment najdete v *Matoušovi 12:46-50*.

CÍRKEV JAKO RODINA

Církev není organizace. Tedy je, samozřejmě, v dnešní společnosti musí nevyhnutelně mít i tuhle podobu. Její podstata je ale jiná, mnohem osobnější. **Církev je Kristova rodina.**

Každý jsme jiný, máme jiné pozadí, různou minulost a zkušenosti, odlišné názory, vzdělání, věk, někdy rasu, ale v Kristu tvoříme jednu rodinu, Boží rodinu. *A tak již nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané svatých a členové Boží rodiny (Efezským 2:19)*. Máme totiž jednoho Otce, který přijal každého z nás za své dítě (*Jan 1:12*). Bůh nehledí na denominace (k jaké církvi se kdo hlásí), není jedna nejlepší nebo

dokonce jediná správná. Jde jen a jen o Krista. **Patříte Kristu? Pak jste součástí Boží rodiny, Církve s velkým C**, byť třeba nejste ani členem žádného konkrétního sboru. I to má ovšem své místo.

ČLENSTVÍ

Nový zákon používá slovo církev jak pro univerzální Církev (tu s velkým C), u které nezáleží na místě ani na letopočtu, tak i pro skupinu sborů v určité oblasti, sbor v jednom místě nebo dokonce i pro označení domácí skupinky. **Církev je všude, kde jsou Kristovi lidé.** Vždycky ale v tom obyčejném praktickém životě dostává podobu konkrétního společenství, konkrétní skupiny. Jinak je označení rodina sice moc hezký obraz, ovšem čistě abstraktní. Rodina, která není spolu, není funkční rodina.

Nový zákon takřka automaticky předpokládá, že pokud patříte Kristu, pak také máte své místo v konkrétní církvi s malým c. **Víte, kam patříte, a oni to vědí taky.** Tady u nás tuto přináležitost vyjadřujeme členstvím, které je závazkem lásky vůči konkrétním bratřím a sestrám, povoláním ke službě ve sboru, osobním zapojením do života sboru, zápasů i nadějí, i přijetím zodpovědnosti za jeho fungování. Je to trochu jako uzavření manželství – ti dva k sobě sice patří už během chození, ale teprve sňatek skutečně stvrzuje jejich vzájemné odevzdání a závazek. Od té chvíle jsou jedním celkem.

Ale zpátky k rodině.

MÍT RODINU JE SUPER! NO, JAK KDY

Rodina je krásný obraz a vyplývají z něj velice milé a příjemné důsledky, ale má to i svou stinnou stránkou, se kterou se musíme učit žít.

DISKUSE

- » Co myslíte, jaké mohou být příjemné a nepříjemné důsledky toho, že církev je rodina?

Skvělé je, že...

- » **Protože vás Bůh – Otec – přijal, patříte do rodiny**, i kdyby vás snad lidé odmítali. Církev s velkým C není lidská instituce, aby o ní rozhodovali lidé. Bůh vás přijal a to jen na základě víry v Krista, žádné lidské podmínky v tom nehrají roli (*Efezským 2:19*).
- » **Nejste o nic míň než ostatní** – v rodině jsou si všichni rovni (*Galatským 3:28*). Někteří sice mají význačnější postavení, ale to neznamená, že jsou něco víc. Všichni jsme Boží děti a v tom žádné hodnoty neexistují. (Jen pro pořádek, toto nijak nesnižuje autoritu vedoucích.)
- » **Kdekoliv na světě máte rodinu** – ať se vydáte kamkoliv a zamíříte do jakéhokoliv (zdravého) sboru, vždy najdete svou rodinu, a pokud dobře funguje, tak i přijetí a uvítání. Všichni patříme k jednomu Otci. Ačkoli všude najdete i lidi, které nebudete zajímat.
- » **Máte se na koho obrátit** – rodina se nenechává ve štychu. Když je třeba, brácha vyhrne rukávy a jde pomoci. Je pravda, že tohle zní trochu idealističtěji, než jak lze vždy fungovat, ale jako sbor tu chceme být jeden pro druhého, ať jde o duchovní nebo praktické problémy (*Galatským 6:2*).

Všude je prý chléb o dvou kůrkách a každá mince má dvě strany. Asi to tak bude. S rodinou souvisí i pár méně příjemných věcí:

- » **Každá rodina má své problémy a své náročné členy**. I náš sbor. Stále jsme lidé, kteří bojují s hříchem, a i když se snažíme následovat Krista, nejsme dokonalí. A nikdy nebudeme. Rodina někdy vyžaduje dost trpělivosti.
- » **Problém jednoho musí trápit i ty ostatní**. To je obrácená strana mince toho „máte se na koho obrátit“. Nejen že máte k ruce

druhé lidi, ale sami jim taky máte být k dispozici, když něco potřebují. V rodině nejen přijímáme, ale také dáváme.

- **Rodinu si nevybíráte – ne nové děti.** Církev je pravděpodobně jediné společenské seskupení, kde lidé v podstatě nemají nic společného. Pouze víru v Krista. S některými lidmi byste se nikde jinde pravidelně nepotkávali, protože jste úplně jiní a nijak zvlášť si nerozumíte. Dokonce vám lezou na nervy. No, vítejte do rodiny. I oni v ní mají své místo!

DISKUSE

- Vnímáte už nějakou z těch méně příjemných věcí? Nebo nějakou jinou? Popovídejte si o tom, jak se k tomu postavit.

Zkrátka to na té lodi opravdu někdy houpe. Nicméně i přesto je církev jedním z nepostradatelných „nástrojů“ pro náš růst ve vztahu s Bohem

CO VŠECHNO CÍRKEV PŘINÁŠÍ

Jak nám pomáhá budovat vztah s Bohem?

JE TO MÍSTO, KDE SE MŮŽU SETKÁVAT S BOHEM

Ne že byste se s Bohem nemohli setkat či setkávat i kdekoli jinde, ale bohoslužby, kdy společně přicházíme před Boha s jednotnou touhou, jsou v tomhle do značné míry výjimečné. Je to příležitost Ho uctívat, modlit se, nechat se oslovovat Jeho slovem (*Skutky 2:42*).

JE TO MÍSTO, KDE SE MŮŽU UČIT A RŮST

Stejně jako nás rodiče učili jíst lžičkou, jezdit na kole a vysvětlovali nám fungování různých oblastí života, právě tak vás i církev bude provázet vaším duchovním životem. Pomůže vám poznávat Boha, objevovat odpovědi, probíjet se skrz pokušení a mnoho dalšího.

JE TO MÍSTO, KDE MŮŽU SLOUŽIT...

... a být součástí Božího díla. Kde můžu nacházet svou roli v Jeho plánu, poznávat a rozvíjet své duchovní dary a být součástí něčeho většího, než jsem já – budovat Boží království. Svou lásku k Němu můžu vyjadřovat praktickým způsobem.

JE TO MÍSTO, KDE NACHÁZÍM VZORY

Kolem jsou lidé, co Boha znají déle a lépe, prošli si vším možným i nemožným. A někdy vás budou ohromovat tím, jak se dokážou v dané situaci zachovat. Využijte toho a učte se od nich (1. Korintským 11:1).

JAK RODINU ZNIČIT

K dokonalosti nám všem ještě kousek chybí. A tak někdy vnášíme do církve věci, které by tam být neměly, které jí škodí, nebo dokonce ničí. Tady je pár takových, které spolehlivě rodinu rozkládají, ať tu církevní nebo skutečnou.

- » **Sobectví** – chci, aby věci byly tak, jak chci já. Pustíte do rodiny sobce a máte problém. Bude očekávat, že věci budou po jeho a tak, jak on je „potřebuje“ (= chce), a když ne, dá to pořádně najevo. Jeho snahou bude si sbor přizpůsobit podle sebe. Pokud snad tohle sebekriticky vnímáte u sebe, koukejte s tím něco rychle udělat. Pro sobectví v církvi není místo. Vždycky musí platit, že církev není o mně, ale o nás. Ne o mém dobru, ale našem dobru. A když na to přijde, dám přednost jim, ne sobě. *Nemějme ohled jen sami na sebe, ale každý se snažme vyhovět bližnímu. Usilujme o prospěch a posílení druhých (Římanům 15:1-2).*
- » **Pomluvy** – v podstatě vždy, kdy si s někým začnete povídat o někom třetím, dřív nebo později (ale spíš dřív) se řeč stočí k jeho negativním vlastnostem a podivnému jednání. Všimli jste si

toho? Je to jako gravitace, která vás vždycky vcucne. Bez ohledu na to, jestli vše, co jste řekli, je pravda, pěstujete v tu chvíli umění pomluv, protože pomluva je cokoliv, co snižuje druhého člověka. Co dělají pomluvy se vztahy snad ani není třeba rozebírat.

- » **Neodpuštění** – druzí lidé budou chybovat, zklamou nás, ublíží nám. Nevyhnete se tomu ani u nás ve sboru. Písmo nás v takových chvílích vede k následujícímu: *Budte k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpuštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám (Efezským 4:32)*. Odpuštění je někdy těžké a bolí, ale bez něj se rodina rozloží.

DISKUSE

- » Prožíváte něco z výše uvedeného nebo jste se s tím osobně setkali?
- » Zažili jste v církvi nějakou bolestivou situaci? Jak jste se s tím vyrovnali?
- » Je pro vás těžké nechovat se tímto způsobem?

APLIKACE

- » Jaká je podle vás vaše aktuální role v naší rodině? Jak se v ní cítíte?
- » Přemýšlejte o členství v našem sboru a popovídejte si o něm s kazatelem.

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

ŽÍT JAKO KRISTUS

*1. Janova 3:3 Každý, kdo k němu upíná tuto naději,
usiluje být čistý, jako je čistý on.*

Jako křesťané neseme Kristovo jméno, slovo křesťan totiž není odvozeno od slova křest, ale Kristus. A čím déle s Ním žijeme, tím více bychom měli nést i Jeho obraz. Místo hříchu se tak objevuje Jeho svatost, místo sobectví obětavá láska, místo tělesnosti zbožnost. Jsme Mu víc a víc podobní, a to jak v našem smýšlení, tak i charakteru a jednání.

KAPITOLA 9

SMÝŠLENÍ

Ze zkaženého masa dobrý řízek neuděláte, i kdybyste se rozkrájeli. A pokud máte jen drolicí se cihly, pevný domek z toho nekouká. Samozřejmě, čerstvé maso nezaručuje automaticky vynikající oběd, ale na tom, s čím do celého procesu vstupujete na začátku, velice záleží.

PRVNÍ BOJIŠTĚ

První zastávkou, prvním bojištěm v naší naze být jako Kristus, je naše mysl, naše smýšlení. Z našich přesvědčení a postojů se totiž odvíjí náš charakter a následně i naše jednání, a pokud je už na začátku něco špatně, nebo dokonce něco zkaženého, pak nehrozí, že by výsledný „produkt“ stál za to. Nikdy se Kristu nebudeme podobat, pokud Jeho vzor nebude od začátku určovat podobu našeho smýšlení.

Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše... (Římanům 15:5; ČEP).

Proč tak moc záleží na našem smýšlení? Protože právě to určuje směr naší cesty. Ať ale nedojde k omylu, nejde o znalosti a informace. Samozřejmě pokud něco víme špatně, může to vyústit v nejrůznější a různé závažné chyby, teď ale mluvíme o našich přesvědčeních a hodnotách. Co považujeme za důležité a co představuje základní rozhodovací rámec. Jak vnímám sám sebe a Boha a kam chci v životě jít. Právě tyhle věci potom formují váš charakter a z charakteru se odvíjí naše jednání.

Co tedy znamená smýšlet jako Kristus? Spoustu věcí. Pokrýt všechno není šance, ale aspoň na tři věci se spolu podívat můžeme. Dnes tedy ne jeden příběh, ale hned tři!

HLEDÁNÍ, JAK OSLAVIT BOHA

V Janově evangeliu v 7. kapitole zase jednou potkáváme Ježíše v celkem vypjaté diskusi s lidmi, kteří Ho moc nemuseli (a pravda je, že On tu diskusi sám vyvolal). Nebudeme to číst celé, protože to, co nás dnes zajímá, oni úplně pominuli a v diskusi to zapadlo. Ale o Jeho smýšlení, Jeho hodnotách to ukazuje zásadní věc. Pojdme si přečíst *Jana 7:16-18*.

Kristus byl (a je) Bůh a měl nárok, aby Ho jako Boha lidé také uctívali. Jenže oni to nedělají a především – On o to neusiluje. Ježíš nepřišel hledat svoji vlastní slávu, ale slávu svého Otce. Nezasekl se na svých ambicích, snech a plánech, neřešil, jak lidé budou vnímat Jeho samotného, to bylo podružné. **Jeho cílem bylo, aby lidé díky Jeho jednání víc uctívali Boha.** Aby Bůh byl tou megastar. Tohle určovalo Jeho učení i Jeho jednání.

DISKUSE

Když se zamyslíte nad svým životem,...

- » ... jaká ambice ovládá váš život a vaše jednání? Podle čeho se rozhodnete, čemu řekneme ano a čemu ne?
- » Umíte si představit, že se vzdáte své „slávy“ a budete usilovat o tu Boží?
- » Jak by to vypadalo?

Všimněte si ještě jedné zajímavé poznámky. Na konci *18. verše* Ježíš říká, že kdo takto žije (s cílem oslavit Boha), na tom není nic špatného. Když je totiž Boží sláva vaší prvořadou hodnotou, pak vás to vede ke snaze a touze žít podle Boží vůle a v čistotě.

VĚDOMÍ ZÁVISLOSTI NA BOHU

Jedno z velkých přání dnešních lidí je nebýt závislý, na nikom a na ničem. Dokázat si se vším poradit sám, nikoho nepotřebovat, protože kdybych někoho potřeboval, pak je to známkou mojí slabosti. Je to ponižující. Já si se svým životem a svými problémy poradím sám. Bylo by to hezké, komu z nás by se to nelíbilo, ale realita je jinde. I ti nejschopnější mají svoje hranice a mnoho věcí je naprosto mimo naše možnosti.

Zajímavé je, že Ježíš před tím neuhýbá, ale bez obalu se k tomu hlásí. *„Sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal“ (Jan 5:30).*

Fascinující. On, Boží Syn! Měl obrovskou moc a autoritu, a přece otevřeně doznává, že bez Boha nemůže dělat nic, že je na něm závislý.

Zdá se, že závislost na Bohu nesouvisí s tím, jak schopní jsme a co dokážeme. Je to očividně o **přijetí skutečnosti, že náš život není v našich rukách** a navzdory všem možným pojištěním není nic jistého. On řídí naše životy a my Ho potřebujeme. A i když spousta lidí kolem bude mít velkohubá prohlášení, jak oni Boha nepotřebují a že k náboženství se obrací jen slaboši, není třeba si na nic hrát. Přiznat si naši závislost na Bohu není projev slabosti, ale přijetí reality a cesta k tomu, jak tou realitou jít ruku v ruce s Bohem a ne v marné snaze všem dokázat, že vy si se vším poradíte sami.

Nebráňte se tomu Boha vyhlížet a spoléhat se na Něj. Důvěřujte Mu, že povede váš život a bez obav Mu ho odevzdejte. Nebude to podle vašich představ, samozřejmě, ale důvěra Bohu s vědomím naší závislosti je jedna z věcí, které utvářejí hluboký duchovní život pevný i uprostřed nejrůznějších okolností a situací.

DISKUZE

- » Je pro vás představa závislosti na Bohu nová, těžká, přirozená, podivná...?
- » Co to pro vás znamená v praxi?
- » Kde je rovnováha mezi nezávislostí a rukama složenýma v klíně, když stejně všechno záleží na Bohu?

TOUHA A OCHOTA NAPLNIT BOŽÍ VŮLI

Ve třetím dnešním příběhu zastihujeme Ježíše v jedné z nejtěžších chvil, které kdy zažil. Ví, že zanedlouho má být zatčen, souzen a popraven a že to bude znamenat nejen obrovskou fyzickou bolest, ale také obludnou tíhu veškerého hříchu lidstva a zavržení od Boha.

Zápasí a vede těžký boj sám se sebou, protože stále má možnost to zastavit, ještě pořád může říct ne. A tak teď klečí před Bohem a prosí, zoufale volá, aby se našla jiná cesta, aby to nemusel vytrpět. Ví, že Ho Otec miluje a že Jeho prosba má obrovskou váhu. Rozhodnutí, na kterém stojí budoucnost lidstva. Pojďme si to přečíst v *Lukáši 22:39-44*.

Každý z nás má nějaká přání a představy o svém životě. A na tom není nic špatného. Jenže Boží cesta, Boží vůle má někdy jinou podobu. Chce vás mít jinde nebo jinak.

Vzdát se některých přání není až tak velký problém, ale sedět ve tmě, s vědomím, co to všechno znamená a přesto říct: „Bože, buď tvá vůle“, to je hodně vysoká laťka. Smýšlení jako Kristus to staví do nových souvislostí. Najednou se vynořuje otázka, jestli i pro nás je touha (nebo ochota) naplnit Boží vůli silnější než naše přání či obavy. Jestli ve chvíli, kdy věrnost Bohu ode mě bude vyžadovat nějakou oběť, dokážu i já říct „Buď tvá vůle“ a bez výčitek nechat Boha udělat to, co bude chtít On.

DISKUSE

- » V jakých oblastech by pro vás bylo těžké dát Boží vůli přednost před tou svou?
- » Jak může člověk dojít do bodu, kdy mu bude víc záležet na Boží vůli než na svých přáních?

CO DO SVÉ MYSLI POUŠTÍTE?

Naše mysl, smýšlení, přesvědčení, hodnoty a to všechno kolem nefunguje jako vypínač na světlo. Blik, a správná hodnota je zapnutá. Blik, a s tímhle jsem se rozloučil.

Je spíš jako květina, která pomaličku roste a je silně ovlivněná svým prostředím. Naše smýšlení neformujeme jen my sami svými vědomými rozhodnutími. Velký dopad má i fungování společnosti, které považujeme za normální, názory pro nás důležitých lidí, naše pozitivní i negativní zkušenosti, Satan a mnoho dalších vlivů. Některé vyhledáváme, o dopadu jiných nemáme ani ponětí. Přesto jsme za výsledek zodpovědní my, protože my určujeme, komu nebo čemu umožníme přístup k tomu květináči. Apoštol Pavel píše: *Nenechte se formovat tímto světem – raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle - co je dobré, náležité a dokonalé (Římanům 12:2).*

DISKUSE

- » Jaké hodnoty myslíte, že převládají v dnešní společnosti?
- » Vnímáte jejich vliv ve svém životě?
- » Jak se mu bránit?

Není to ale jen o našem okolí... Stejně jako u našeho těla, platí i v případě mysli, že „jste to, co jíte“. Schválně, čemu věnujete pozornost, co sami lijete do květináče? Jaké programy běží u vás v televizi? Jakým

vtipům se smějete? Jaké knihy si půjčujete v knihovně? A nemáte i vy doma pod postelí časopisy, které tam nemají být? Ačkoliv dnes je to spíš o tom, kam klikáme. Každá z těchto věcí plní naši mysl... možná bude na místě začít ji krmit naopak Božími věcmi (*Filipským 4:8*).

APLIKACE

- » Čím svou mysl krmíte vy?
- » Jak můžeme dát větší prostor „u květináče“ Bohu, aby mohl naši mysl obnovovat?
- » Ve které ze tří uvedených věcí byste se rádi posunuli vpřed?
Co pro to lze udělat?

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

KAPITOLA 10

CHARAKTER – CO SE SKRÝVÁ V SRDCI

Dostat nádhernou broušenou sklenici, která se zvenku jen blyští, ještě neznamená, že z ní budete chtít pít. Když si uvnitř sklenice všimnete zahnívajícího kousku jahody z předešlé party, rychle si přípitek rozmyslíte. Žijeme sice v době, kdy prodávají obaly a poutavá reklama, ale u některých věcí jen na vnější vzhled zkrátka nedáte.

DRUHÁ FRONTA

Správné smýšlení je nezbytný první krok na cestě k podobnosti Kristu, ale cílová páska to není. Pokud by kristovské hodnoty a přesvědčení nedoputovaly do našeho srdce a nezačaly proměňovat, kdo jsme tam uvnitř – náš charakter, bylo by to jako koupit si letenku, ale neodletět.

Druhá fronta prochází právě tudy, tím, jací jsme tam uvnitř. Co je uvnitř sklenice.

Co k tomu říká Ježíš?

PŘÍBĚH

S farizei jsme se setkali už dřív a moc lichotivě z toho nevyšli. Nevycházejí ani z našeho dnešního příběhu, respektive z rozhovoru s Ježíšem – *Matouš 23:25-28.*

CHARAKTER JE TO, JACÍ JSTE, KDYŽ SE NIKDO NEDÍVÁ

Udělat dojem na lidi není až tak velký problém. Když trochu znáte své prostředí, víte, jak se v něm chovat a na co si dávat pozor, celkem snadno je z vás „svatý člověk“. Krásná čistá mísa, nádherný pohár. Stačí nikoho nenechat nahlédnout dovnitř. Farizeové na to byli experti a u mnoha lidí si získali nebetyčnou úctu. Byli vzorem zbožnosti. Z Božího úhlu pohledu to ale bylo bezcenné, nebo dokonce ještě hůř – Ježíš to přirovnává k rozpadajícím se a zapáchajícím mrtvolám.

Boha vnější fasádou neošálíte. Stejně jako nám rentgen vidí pod kůži, vidí Bůh hluboko do našeho srdce a je pro Něj rozhodující, co nachází: *...Hospodinův pohled je jiný než lidský. Člověk se dívá na zevnějšek, Hospodin se dívá na srdce (1. Samuelova 16:7).*

Charakter je to, jací jste, když se nikdo nedívá. V tu chvíli totiž přestáváme hrát jakékoliv divadýlko. Když nemáte obecenstvo, proč něco hrát. Některé věci před druhými nikdy neuděláte, ale když víte, že se to nikdo nedozví... A co teprve naše myšlenky a představy. Tam už nikdo z lidí nedohlédne. Ale teprve to je pravá tvář našeho charakteru.

DISKUSE

- » Co nejde vidět navenek, ale Bůh vidí ve vašem srdci? Kdyby měl váš charakter popsat On, co by řekl?
- » Je něco, co před lidmi skrýváte? Za co byste se hluboce styděli, kdyby o tom věděli?

PROČ NA CHARAKTERU TAK MOC ZÁLEŽÍ

Protože z nitra lidského srdce vycházejí zlé myšlenky, smilnění, krádeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, ničemnost, lstivost, nestydatost, závist,

urážky, pýcha, potrhlost. Všechny tyto zlé věci vycházejí z nitra a špiní člověka (Marek 7:21-23). Divadýlko je zkrátka jen divadýlko, náš pravý charakter se beztak dennodenně projevuje v mnoha situacích, stačí se trochu míň hlídat. Má-li být náš život čistý, pak potřebujeme vyčistit své srdce. Potom, jak říkal Ježíš v dnešním příběhu, bude čistý i venek. Těžko to může platit u sklenice, ale v životě jinudy cesta nevede.

KRISTŮV CHARAKTER

Zkuste teď zavzpomínat na vše, co jste doposud z evangelií přečetli, co o Kristu víte. Jak byste Ho popsali, jaký byl Jeho charakter? Jak přistupoval k lidem, jaké měl vlastnosti, jaký byl jako přítel,...? Těžko bychom se Mu mohli podobat, pokud si nebudeme vědomi toho, jaký byl. Můžete i jmenovat konkrétní situace, kdy se nějaká Jeho vlastnost projevila a popovídat si o ní. Kterých vlastností si obzvlášť ceníte?

OVOCE DUCHA

... se nám objevilo už na jednom z předchozích setkání, ale teď bude dobré si ho připomenout. Je totiž odrazem Kristova charakteru, proto ho v nás Duch svatý chce „vypěstovat“. *Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a zdrženlivost (Galatským 5:22-23)* je nádherný popis srdce zbožného člověka. Pokud ze srdce člověka vycházejí jeho činy, jaké asi budou činy člověka, který ovoce Ducha ve svém životě má?

BUDOVÁNÍ CHARAKTERU

Investujeme desetitisíce na zvelebení našich obyvků, ložnic i zahrad. Mnohé ženy utrácí nemalé částky za líčení, za hezké oblečení pak utrácíme nejspíš úplně všichni. Jsme připraveni a počítáme s tím, že hezké věci a hezká vizáž něco stojí. Překvapivě do zvelebení svého

charakteru nás napadne investovat jen zřídka. **Mnohem větší práci si dáváme s tím, jak vypadáme a působíme na lidi, než jací doopravdy jsme.** I sami sebe se snažíme prodat pomocí obalu. Pojdme nechat make-up stranou a zkusit se podívat do nitra sklenice, udělat si malou inventuru svého charakteru.

DISKUSE

- » Projděte si jednu po druhé vlastnosti, které jste viděli u Ježíše (a obzvlášť ty pro vás nejcennější) a ovoce Ducha. Co znamenají? Které z nich ve svém životě vidíte? Které chybí? Po kterých byste toužili? Společně se potom modlete za to, aby vás Bůh proměňoval.

JAK BUDOVAT SVŮJ CHARAKTER

Žít jako Kristus neznamená šablonovité napodobování, to byste zase jen čistili sklenici zvenčí, vyžaduje proměněné srdce. A to v sobě skrývá malý háček. Je to totiž podobné, jako kdybyste potřebovali operaci svého fyzického srdce. Můžete pro to mnohé udělat, ale sami ji neprovedete. Skalpelu se bude muset ujmout Bůh. Co pro to můžete udělat vy?

- » **Prosit, aby vám Bůh ukázal vaše pravé já** – Někdy náš vlastní make-up zmate i nás samotné. Vidíme se tak, jací bychom chtěli být, a skutečná podoba srdce se před námi schovává. Proste Boha, ať vám pomůže vidět skutečnost. Možná potom zapláčete sami nad sebou, ale takové chvíle jsou k nezaplacení.
- » **Vyznávat věci, které špiní vnitřek sklenice** – Pokání (viz první setkání) je začátek každé proměny. Jistě, nikdo není dokonalý, ale určitě nemávněte rukou, když objevíte ve svém charakteru „mrtvé kosti“. Vyznejte to.
- » **Modlit se „Bože, změň mě“** – Prostá modlitba, ale zdá se, že vždy vyslyšená, pokud ji myslíme vážně.

- » **Pěstovat ovoce Ducha** – Duch ho v nás působí, my ho rozvíjíme. Věnujte pozornost jednotlivým uvedeným vlastnostem a pěstujte je. Zkrátka jděte jim vstříc.

DISKUSE

- » Co to znamená při pohledu na jednotlivé ovoce Ducha? Jak to vypadá v praxi?
- » **Zbavovat se plevele** – Pozorujete u sebe opak toho, kým chcete být? Cíleně to odstraňujte. Zastavte se, když se to ozve, a vydejte se jiným směrem.
- » **Dovolit lidem mluvit vám do života** – Žijeme sami se sebou tak dlouho, že některé věci už nedokážeme vidět. Druzí ano. Dejte jim právo ukázat na věci, co by měly být jinak.

RAKOVINA CHARAKTERU – POKRYTECTVÍ

V duchovním životě make-up nemá místo. Sice možná vypadáme líp, ale pouze za cenu duchovní rakoviny – pokrytectví. Ježíš neměl problém s prostitutkami a kolaboranty, s těmi s radostí jedl a dával jim novou šanci. Pokrytce ale vystát nedokázal. Hříšník, který si uvědomuje svůj hřích, je na tom mnohem lépe než přetvářující se duchovní, protože ten první má cestu k pokání a nápravě otevřenou. Druhý ne, pokání vyžaduje vyznání a k tomu ho přetvářka nikdy nepustí.

Pokrytectví je neustálé nebezpečí a někdy se zdá, že pro křesťany především. Máme před sebou vykreslený vzor toho, kdo máme a chceme být. A ono se nám to nedaří. Jenže když takový nejsem, je otázka, jestli mě ostatní přijmou. Co když mě odsoudí (ať už po právu nebo ne)? Co si o mně budou myslet? A naše energie začne jít do maskování místo do proměny. Navíc je tato rakovina nakažlivá.

Upřímnost a otevřenost. Tak se jmenuje lék na pokrytectví. Neznamená to vystavovat každý svůj hřích a každou chybu na odiv, abych všechny přesvědčil, že se nepřetvařuju. Jen ze sebe nedělejte lepší lidi (křesťany), než jste, a **najděte si alespoň jednoho nebo dva lidi, kterým dáte poznat i to hluboko pod povrchem**. Kéž by ozařování fungovalo taky tak dobře, jako tenhle krok.

APLIKACE

- Pojdme se modlit „Bože, změň mě“, pokud vnímáte nějakou oblast, kde to potřebujete.
- Pokud ve vašem sboru fungují malé skupinky, které obsahují část věnovanou vzájemné vykazatelnosti, tohle je správný moment se do jedné zapojit.

VÝSTUP

- Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

KAPITOLA 11

JEDNÁNÍ

Doba herců, sportovců či zpěváků visících v papírovém vydání nad postelí je možná už pomalu pryč, ale přání být jako oni ne. „Taky bych chtěla mít takovou postavu“, „Mít tak jeho prachy“, „... jaký to asi je, když je člověk slavný?“

Snad každý má nějaký vzor, někoho, koho obdivuje.

Co k nim přidat jeden navíc?

PŘÍBĚH

Zítřejšího večera se Ježíš už nedožije. On to ví, jeho učedníci ne... měli by, ale pořád jim to nedošlo. Teď jsou spolu během významného celonárodního svátku a chystají se pustit do večeře. Než ale dojde na jídlo, Ježíš se zvedne a udělá něco, co ostatním vyrazí dech. *Jan 13:1-5 a 12-15.*

Představa, že někomu po celém dnu umýváte nohy, není příjemná ani dnes. Pojdme jí ale dodat trochu realističtější dobovou podobu. Nejdřív si odmyslete uzavřené boty a ponožky. S tím byste se v Izraeli nesetkali, chodilo se v řemínkových sandálech. Teď si odmyslete chodníky, vyasfaltované silnice a zámkovou dlažbu. Jsme na Středním východě, kde cesty jsou velice prašné a lidé, povozy i zvířata se pohybují po stejných komunikacích. Venku je teplo, potíte se vy a tedy i vaše nohy. Dokážete si představit, jak vypadají na konci dne a jak „příjemné“ musí být umývat nohy 12 dalším chlapům?

Umývání nohou bylo povinností toho nejposlednějšího služebníka, stejně jako drhnutí paluby spadlo vždycky na nejmladšího plavčíka. Byla to podřadná, nepříjemná práce a než by se jí chopil některý z učedníků, raději všichni akceptovali skutečnost, že večere bude mít i nevítaný doplněk – zápach mnoha nohou. Najednou se ale zvedá Ježíš, on, Pán, ten první a nejvýznamnější, a bez zdráhání či jakýchkoliv narážek se chopí umyvadla. Bůh celého vesmíru se sklání a umývá nohy ostatním. Ten Nejvyšší se pokoří na úroveň posledního služebníka a prokazuje nezištnou službu těm, které miluje (aby o den později prokázal ještě větší nezištnou službu všem, když umíral na kříži).

Když je po všem, rozhlédne se po ostatních a do ticha zaznívá jeho: *„Když jsem... já, váš Pán a Mistr, umyl nohy vám, máte i vy mýt nohy jeden druhému.“* Když jsem já mohl udělat to nejpodřadnější pro vás, pak totéž dělejte i vy pro ostatní.

Když se na nás lidé podívají, měli by vidět člověka jednajícího jako Kristus – pokorného člověka, který nezištně prokazuje službu druhým, i když si to ne vždy zaslouží. Podobnost Kristu přestává být otázkou jen našeho vnitřního světa, ale začne být hmatatelná, barevná.

DISKUSE

» Co by pro vás bylo „umýváním nohou“ vaší rodiny, vašich přátel, lidí ve sboru?

PODOBNOST V JEDNÁNÍ

„Dal jsem vám příklad, abyste se chovali, jako jsem se já zachoval k vám,“ tehdy zaznělo právě v kontextu nesobecké služby, platí to však v celém rozsahu našeho života.

V myšlení to začíná, v srdci pokračuje, ale naše podobnost Kristu musí dojít až do našeho jednání. Ono je to beztak všechno úzce provázané – naše jednání vždy vychází z našich přesvědčení a našeho

charakteru a naopak, cokoliv se neodráží v jednání, není naším přesvědčením, i když si to myslíme. **To, jak žijeme, je definicí naší skutečné víry.** Pokud nejsme Kristu podobní ve svém jednání, nejsme v cíli.

Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít, jako žil on (1. Janova 2:6). Před lety byla zvlášť mezi mladými křesťany populární anglická zkratka WWJD, která znamená „Co by udělal Ježíš?“. Měli ji na náramcích, mobilech, záložkách, aby jim připomínala touhu žít jako On. Bylo to trochu naivní (copak víme v každé situaci, co by udělal On?), ale ten princip stojí za to si osvojit, ať jsme mladí nebo ne. Ať už si s někým povídáte, vedete jednání pracovního týmu, hrajete vypjatou koncovku fotbalového zápasu, užíváte si volný den... ono je vlastně jedno, co děláte, ale ať je váš život podobný tomu Kristovu.

VŽDY STEJNÍ – JAKO ON

Na různých místech hrajeme různé role. Trochu jinak budete vystupovat, pokud jste učitel a stojíte před třídou, anebo o přestávce řešíte s ředitelem blížící se inspekci. Po návratu domů budete zase jiný člověk, protože vedle vás bude stát vaše manželka, a když si začnete hrát se svým batoletem, objeví se vaše šišlající já. To je normální, přirozené a naprosto v pořádku, **protože každá naše role vyžaduje jiný přístup.** Na děti v lavicích od tabule šišlat nebudete. V případě morálního jednání ale nic takového neplatí.

Kristus mnohokrát přistupoval různě k různým lidem, v různých kontextech a situacích. Někdy byl tvrdý a nesmlouvavý, jindy chápavý, laskavý a velice soucitný... jak bylo zapotřebí. Ale **jeho morální jednání mělo vždy stejnou normu.** Vždy jednal s láskou, čistotou, svatostí, nesebeckostí a s oddaností Bohu. V tomhle nikdy nebyl jiný. Neměl jednu veřejnou, svatou tvář a druhou soukromou, kde to bylo jedno. Nebo dokonce třetí pro své přátele, co by do církve nikdy nezapadli. Kristus žil *svatě* bez ohledu na to, v jaké roli právě stál, nedělal kompromisy. A to je

velká výzva – být stejný, ať jsem v církvi, s rodinou, v práci nebo ve škole, v hospodě, na fotbalovém zápase či na pracovní cestě. Vždy a všude být jako Kristus, nenosit masky a neměnit se proto, abych zapadl.

Různé role? Jistě. Různé masky a tváře? Ani náhodou.

DISKUSE

» Proč si myslíte, že lidé nosí různé masky? Jak jste na tom vy?

SVATOST

Slovo „svatý“ v hebrejštině – původním jazyce Starého zákona – znamená doslovně „oddělený“. Jiný než ti/to ostatní.

Být jiný není žádný problém; způsobů, jak se odlišit je nespočet. Ale u slova svatý to má konkrétnější význam – oddělený od čehokoliv špatného, nemorálního, nečistého nebo bezbožného. Takový byl Kristus. Takové bylo jeho jednání. A tomuto se snažíme připodobnit i my. *Ten, který vás povolal, je svatý - právě tak buďte svatí v celém svém životě i vy. Je přece psáno: „Buďte svatí, neboť já jsem svatý (1. Petrova 1:15-16).*

Pokud aspoň trochu znáte sami sebe, pak víte, že jste v háji. Tohle nedám. Rád bych, ale to bych se musel zavřít někam do kláštera, a kdo ví, jestli by to pomohlo. Bůh nás zná ještě líp než my, a přesto nám zanechal tohle povolání. Co s tím?

SVATOST – UŽ, A JEŠTĚ NE

Co s tím? Všechno a nic. **Do svatosti máme daleko, a přitom už svatí jsme.** Už, a ještě ne.

Pavel ve svých listech znovu a znovu oslovuje svoje adresáty právě tímhle slovem, například ve 2. Korintským 1:1 píše: *Pavel, podle Boží vůle apoštol Krista Ježíše, a bratr Timoteus církvi Boží v Korintu a všem svatým v celém Řecku...*, a to tamní sbor měl spoustu vnitřních morálních problémů. Kdyby psal dnes nám, napsal by totéž. **Každý křesťan**

totiž může směle nést titul svatý, protože jsme v Kristu. V něm nám bylo odpuštěno, naše hříchy smazány a naopak přičtena Kristova svatost. Kdo je v Kristu, je svatý. To je to „už“. To „ještě ne“ znamená, že **do svatosti neustále a vytrvale dorůstáme** – proměňujeme se ke skutečně svatému každodennímu životu, kdy jsme víc a víc odděleni pro Boha. Víc a víc se naše jednání podobá Kristovu.

TANEC

Úsilí o svatost je trochu jako tanec, třeba valčík. I když znáte správné kroky, i když orchestr hraje správnou skladbu, nikdy ho nezatančíte sami. **Vždycky jsou zapotřebí dva**, kteří ruku v ruce vytvářejí nádherný soulad a krásný výsledek.

Svatost není něco, čeho dosáhneme sami. Bez Boží pomoci a Jeho vedení jsme bezmocní. I kdybychom se sedřeli a prošoupali taneční boty, výsledku nikdy nedocílíme. **Potřebujeme se připojit k Bohu a nechat Ho nás v tom tanci vést**, spoléhat se na to, že nás povede, důvěřovat Mu a nechat ho určovat směr, tempo i kroky.

Platí ale i druhá strana – pokud se do tance nezapojíme, svatost na nás z nebe nepřistane. A nejen zapojíme, pokud budeme laxní a do tance se neponoříme, nebude stát za to. Tohle je naše zodpovědnost – **bojovat s hříšnými zvyky a sklony**, zkoušet to znovu, když „Bohu šlápeme na nohu“, a radostně se učit tančit, jak se Bohu líbí. Za naše skutky nakonec přece jen budeme souzeni my, a i když v Kristu už svatí jsme, dál platí: *Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o svatost, bez níž nikdo neuvidí Pána (Židům 12:14).*

DISKUSE

- » Obě tyto roviny, Boží dílo v nás i naše úsilí o svatost jsou skvěle vykresleny ve *Filipském 2:12-13*. Jaká je naše role v tanci a co dělá Bůh? Co to pro vás znamená v běhu normálního dne?

JAK POZNAT, KAM UŽ RADĚJI NE – KONTROLNÍ SEZNAM

Ne všechno se dá hodit na papír – na život nejde sestavit manuál. Ale někdy jsou takové seznamy silným nástrojem a tohle je jeden z těch případů. Chcete vědět, jak poznat, co ničí vaši svatost a od čeho se držet dál? Pak projděte následujícími otázkami a velice často (byť ne úplně vždy) budete mít jasno.

- » **Říká Bible ne?** V tom případě pryč od toho.
- » **Protestuje vaše svědomí?** Jestliže byste jednali v rozporu se svým svědomím, bylo by to špatně (*Římanům 14:23*). Kromě toho právě tímto způsobem často mluví Duch svatý.
- » **Umíte si představit, že by to udělal Ježíš?** Samozřejmě myšleno na morální či duchovní rovině. Neumíte? Pak byste nejspíš neměli ani vy.
- » **Neublíží to někomu?** Vaší rodině, přátelům, lidem ve sboru... (*1. Korinským 8:13*).
- » **Nezískává to nade mnou moc?** Jsou věci, které samy o sobě nejsou špatné, ale mohou vás zotročit, stanete se závislími. V tom případě je na místě se jim začít vyhýbat (*1. Korinským 6:12*).
- » **Varují vás před tím zralí křesťané?** Pak byste jim měli naslouchat, nejsou neomylní, ale taky nejsou hloupí.
- » **Oslavuje to Pána Boha?** Potěšíte Ho tím, nebo zarmoutíte? (*1. Korinským 10,31*).

Když si u něčeho nebudete jistí, prožente to těmito otázkami a uvidíte, co vám vypadne. A ještě lépe, naučte se věci automaticky vnímat tímto filtrem bez sáhodlouhého přemýšlení. Vycvičte své „duchovní smysly“, aby byly citlivé, když se u kteréhokoliv z těchto bodů rozsvítí červená kontrolka (*Židům 5:14*).

... A JAK NAOPAK DO SVATOSTI DORŮSTAT

Jestliže první bod v tom seznamu „kam už ne“ nás vede do Bible, právě tam potřebujeme začít i tentokrát. Písmo nám Bůh dal mimo jiné k tomu, aby nám dal poznat svůj charakter a svoji vůli... aby nás učil žít tak, jak se Jemu líbí. Proto čtěte Bibli a **to, co v ní objevujete, proměňujte v realitu**. Nechte Písmo, aby utvářelo váš život, krůček po krůčku, jednu věc za druhou.

DISKUSE

» Ukázal vám v poslední době skrze Bibli Bůh na něco?

Někde v polovině Nového zákona narazíte na další zajímavý princip – **svlékání a oblékání** (*Efezským 4:21-24*). Jeho pointa je zbavovat se věcí, které do svatého života nepatří (svléknout je), a nahradit je (obléknout si) něčím Božím. Zahodit lež a vyměnit ji za pravdu. Místo hrubosti projevovat laskavost. Místo sobectví usilovat o prospěch druhých. A tak dále... myšlenka je asi jasná.

DISKUSE

» Co myslíte, je něco, co byste měli svléct a co obléct místo toho?

Chybujeme všichni a také vždycky budeme (*Jakub 3:2*). Na zemi dokonalosti nedosáhneme. To ale není důvod mávnout rukou, pokrčit rameny a říct si, no co. Hřích v našem životě nemá co dělat, a tak když se objeví, naložte s ním jako s molem. Zbavte se ho co nejdřív. **Přijďte před Boha a vyznejte ho**, poproste o odpuštění a tomu hříchu už nedávejte místo (*Římanům 6:12-13*). Kromě vyznání Bohu je ale také dobré vyznávat své hříchy někomu dalšímu, aby vám mohli pomoci ve vašem boji.

DISKUSE

» Je něco, co byste teď rádi vyznali?

Poslední tip – **pozor na maličkosti a nedůslednost**. Snadno se necháme uchláchnout myšlenkou typu „to přece není nic tak hrozného, nikomu to neublíží“, „... dobře, tak už jen jednou, naposled“, „ostatní dělají horší věci“. Hřích je záludný a má mnoho podobných vět v zásobě. Pointa ale je, že každý hřích je proviněním vůči Bohu samotnému, nejde o to, jestli je malý nebo velký. *Kdo by totiž dodržoval celý Zákon, ale v jednom bodě selhal, provinil se ve všech (Jakub 2:10).*

ZÁVĚREČNÁ MYŠLENKA

Naše jednání je mimo jiné i prvním svědectvím druhým o Kristu. Podle našeho jednání budou posuzovat jeho. Mahátma Gándhí kdysi prohlásil: „Stal bych se křesťanem, kdybych neznal křesťany.“ Ať lidé při pohledu na nás reagují jinak a naše jednání je světlem ukazujícím k němu.

APLIKACE

Zamyslete se nad následujícími vybranými hříchy, které se mezi lidmi často objevují. Bojujete také s některým z nich? Co s tím uděláte?

- » **Materialismus** – Chci víc. A ať je to větší, lepší, hezčí, pohodlnější... Poněkud neodborná definice materialismu, ale velice výstižná. Materialismus ve výsledku znamená, že člověk už nežije pro Boha, ale pro věci (*Matouš 6:33*).
- » **Nečistota** – Každý den se na nás hrne nespočet různých podnětů, které stimulují naši fantazii a náš chtíč. Některým se nevyhneme, u jiných je na nás, co bude dál. Kdosi kdysi řekl:

„Nemůžete zabránit ptákům, aby vám létali nad hlavou, můžete jim ale zabránit, aby si na vaší hlavě postavili hnízdo.“ Jak reagujete, když se před vám objeví obraz nahé ženy? Je to něco, čemu se bráníte, nebo to naopak vyhledáváte? (*Efezským 5:32*). Anebo dokonce zápasíte ještě víc... nejen s obrázky, ale s nemanželským sexem?

- » **Pomluvy** – Už jsme se o nich zmínili při diskusi o tom, co ničí rodinu. A přece se v církvi objevují a někdy ve své „svaté“ podobě: „To není pomluva, jen se o tom sdílím, protože je to pro mě těžké.“
- » **Hrubost, hněv, křik** – Na rozdíl od pomluv se s tím přímo ve sboru nejspíš nepotkáte, to až doma u oběda. Hrubost, hněv a křik se nejčastěji odehrává za zdmi našich obyváků a odnáší to naše rodina.

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

ŽÍT PRO KRISTA

Skutky 20:24 ... v životě mi nejde o nic víc, než abych dokončil svůj běh a službu, kterou jsem přijal od Pána Ježíše: abych byl svědkem evangelia o Boží milosti.

Všichni máme něco, o co usilujeme a co dává našemu životu smysl. Pro co žijeme. Někdy to jsou hlouposti, jindy úžasné věci. Marně byste ale hledali něco většího, než je Bůh a Jeho záměr. Žít pro Krista sice znamená odložit své záměry na druhou kolej, ale je to obrovská výsada.

V této části budeme mluvit o tom, co to znamená i o jednom konkrétním způsobu jak.

KAPITOLA 12

PRO KOHO ŽIJU

Bůh je zvláštní obchodník. Za spasení jsme nemuseli zaplatit ani halíř, nemuseli jsme si ho ničím zasloužit, stačilo ho jen přijmout. Dostali jsme všechno za nic. Pak ale najednou přichází jiný obchod. Nic za všechno.

PŘÍBĚH

Náš dnešní příběh se odvíjí v době, kdy už Ježíš není na zemi přítomný. Přesto vstupuje do plánů jednoho mladého muže, Saula, a převrací mu život na ruby. Vezmeme to ale hezky popořadě. *Skutky 9:1-3.*

Saul byl farizeus. Ano, okamžitě nám naskočí různé negativní asociace a souvislosti, ale v tehdejší době postavení farizea mělo velkou vážnost. Farizeové, jak víme, byla jedna z vůdčích náboženských skupin celého národa, a Saul byl minimálně druhou generací farizeů v rodině. Navazuje na otcovu tradici a dost možná ho i překonává. Saul totiž studoval „na Harvardu“. Jeho učitelem byl Gamaliel, jeden z vůdčích představitelů velerady, kterého židé dodnes považují za jednoho z největších učitelů judaismu vůbec. Studovat u něj bylo jako mít diplom z Harvardu.

Díky svému rodišti měl další plus – byl římský občan a jako takový požíval značné výsady a práva. Za římské občanství byli lidé jeho doby ochotní zaplatit velkou sumu peněz.

A k tomu všemu má očividně kontakty na nejvyšších místech. Když chce doporučení pro své poslání, bez problémů si zajde za veleknězem, nejvyšším duchovním vůdcem národa. A dostává ho, velekněz ho tedy musel osobně znát.

Saul měl nakročeno k úžasné kariéře, měl pro to všechny předpoklady – skvělý původ, výjimečné vzdělání, správné konexe a k tomu obrovský osobní zápal a hluboké přesvědčení, na základě kterého žil. Ten člověk byl předurčený k tomu, aby psal historii. A taky psal, ale úplně jinou, než si myslel. Jeho snahu vyhubit církve – zničit ty, kteří rozvracejí národ heretickým učením o falešném mesiáši – změnil právě tenhle moment. Tohle setkání. Do jeho života vstoupil Kristus a všechno bylo jinak. Najdete to ve *Skutcích 9:7-18*.

SAUL PATŘÍ KRISTU

Od této chvíle Saul patřil Kristu. Se vším všudy. Ježíš se stal jeho nezpochybnitelným Pánem a začal udávat podobu jeho života. To, co bylo před tím, Saul zahodil. A o léta později o tom dokonce píše: *Cokoli však pro mě bylo ziskem, to teď pro Krista pokládám za ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu vzhledem k té nevýslovné hodnotě poznání Krista Ježíše, mého Pána. Pro něj jsem to všechno ztratil a pokládám to za hnůj, abych získal Krista! (Filipským 3:7-8)*. Je mi jedno, že moje kariéra zhasla, je mi fuk, co všechno jsem měl. **Kristus je víc**. O tolik víc, že zbytek není nic než odpad.

Saul našel něco (někoho!), co pro něj bylo cennější než všechno ostatní. Než jeho sny, než jeho touhy a přání, než klidný a pohodlný život, než obdiv, sláva, úspěch... cokoli. Našel Krista a Kristus se pro něj stal životní vášní. Na ničem dalším najednou nezáleželo, Kristus byl jeho poklad, cennější než všechno a všichni. Včetně jeho vlastního života.

DISKUSE

- » Jak vám zní Saulova slova? Je to něco, co ve vás rezonuje, nebo je to spíš nepochopitelné?
- » Jak moc znamená Kristus pro vás? Trochu sugestivní a dotěrná otázka, ale zastavte se a upřímně přemýšlejte.

SAUL ŽIJE PRO KRISTA

Pojďme si přečíst ještě další dva verše ze Saulova příběhu. Ono se toho totiž děje víc: *(Saul) přijal pokrm a posilnil se. Saul pak strávil několik dní s damašskými učedníky a hned začal v synagogách kázat, že Ježíš je Boží Syn (Skutky 9:19-20).*

Saul přijal svoje nové poslání bez váhání a bez odkladů. Kristus ho zastavil, získal si ho a teď ho povolal do služby. A on šel. Do té doby si myslel, že Bohu slouží, ale teprve teď dostal skutečné místo v Božím plánu, a tak se do Božího příběhu ponořil se vším všudy. **Jeho život dostal nový cíl a nový směr – přinést zvěst o Kristu k co nejvíce lidem je možné.** A když pak čtete o tom, jak se odvíjel zbytek jeho života, vidíte, jak opravdový v tom byl. Nesnažil se mixovat svět a víru a získat si obojí. Neusiloval o bohatství a zároveň o Boží království, o úctu a slávu mezi lidmi i o korunu slávy v nebi. Pro něj existovalo jen jedno.

Saul žil pro Boha a pravděpodobně nikdo v historii neměl tak velký podíl na růstu Božího království jako on. Jen ho dnes známe pod jiným jménem, které mu dali jeho přátelé – Pavel, apoštol Pavel. Ten, který napsal většinu knih Nového zákona, kázal evangelium takřka po celé Římské říši a založil mnoho sborů.

Pavla v jeho službě Bohu nezastavilo pronásledování, vězení, nedostatek ani neúspěchy – on žil pro Krista a nakonec pro Něj položil i svůj život. A zdá se, že s radostí, protože sám jednou napsal: *Život, to je pro mě Kristus (Filipským 1:21).*

Pavel je obdivuhodným vzorem člověka, který je Kristu plně odevzdáný. Je ale na čase vrátit se zpátky na zem. Pavel je natolik výjimečný, že nemá smysl se s ním snažit srovnávat. Byl povoláným Božím apoštolem a to mluví za vše. Nicméně jeho odevzdanost Kristu je hodna následování.

ŽIVOT PRO KRISTA

Možná máte o svém životě nějakou představu, možná víte přesně, čemu se chcete v následujících pár letech věnovat. **Jakou představu má ale Bůh?** A co se stane ve chvíli, kdy za vámi se svou představou přijde?

KOMU SLOUŽÍ VÁŠ ŽIVOT?

Bible nám ukazuje, že existuje konečný účel, ke kterému směřuje celé stvoření. **Je jím Boží sláva.** Bůh vede své věčné záměry k tomuto konci a my jsme povolání, abychom se k tomuto velkému příběhu připojili. Ježíš říká: *Hleďte nejprve Boží království (Matouš 6:33)* a „trochu“ tím kazí představu o životě mnoha lidem. Dovoluje si vytýčit pro každého z nás nový směr. Ne jen pro Saula/Pavla, ale i pro vás. Váš život má být na prvním místě orientovaný k Božímu království a jeho záměrům.

To neznamená, že máte prodat svůj dům, dát výpověď a vyrazit na misii (tedy může, pokud vás k tomu Bůh povolá). Ona to není otázka zaměstnání a zdroje vaší obživy. Jde o něco jiného – **pro koho žijeme a čím představu života to naplňuje.** I kazatel (naneštěstí) může ve skutečnosti žít pro sebe a své uspokojení a Bohu odevzdáný popelář nakonec získá větší odměnu než on.

Jako křesťané budeme žít jen průměrný a nevýrazný duchovní život, život, který přinese jen málo ovoce, pokud nebudeme ochotní dát svůj život Bohu plně. Nechat se uchvátit Kristem, pro Něj a Jeho dílo. Pokud nebudeme ochotní se vzdát toho, co nám brání, a to **navzdory tomu, že nejde o hříšné věci.** Někdy ty největší překážky na cestě za

Kristem představují ty dobré věci. Ve výsledku bychom se nakonec měli bát i naplnění našich vlastních tužeb, pokud nám na cestě za Kristem překážejí. Ježíš je v tomhle hodně nekompromisní: *Kdokoli by si chtěl zachránit život, ztratí jej, ale kdokoli by ztratil svůj život pro mě, ten jej nalezne (Matouš 16:25)*. On nemluví o tom, že kvůli Němu máme umřít (to taky, když na to dojde), On mluví o našem žití. Chceš si zachránit svůj život – svoje žití – pro sebe a vést si ho podle svého? Odžít si život podle svých přání? Pak ho ztratíš. Promarníš, nic z něj nezbyde. Pokud ho ale ztratíš pro mě – prožiješ ho, jak já chci, a necháš mě rozhodovat – pak ho nalezneš. Pak najdeš skutečný život a tvůj život něco přinese.

Znovu ale zpátky na zem. Máme své rodiny, své povinnosti, svá omezení. Tohle všechno je příliš vzletné. Krásné duchovní řeči, ale mimo naši realitu. Ano a ne. Zkuste na chvíli nechat stranou obraz Pavla jako definici toho, co znamená žít pro Krista. Dá se na to dívat mnohem jednodušeji:

- » **Pro koho/co využíváte své vzdělání, své finance, svůj čas, svou energii?** Pokud v tom všem pro Boží království zůstává jen pár drobečků nebo vůbec nic, nejspíš žijete sami pro sebe. Tohle berte jako podnět k přemýšlení, ne nátlak dávat peníze do církve (či cokoliv podobného). Realita ale je, že tam, kam jde vaše srdce, tam jdou všechny tyhle věci... takže když vystopujete je, najdete své srdce.
- » **Hledáte, v čem a kde by si vás Bůh mohl použít?** Záleží vám na tom, jaké je vaše místo v Jeho plánu, anebo se váš život odvíjí jen podle vašich představ? Je mnoho možností, jak si vás Bůh může použít, ale začíná to u našeho ano – ano, chci ti, Bože, sloužit.
- » **Dokázete vnímat své zaměstnání nejen jako zdroj obživy, ale i jako místo, kde sloužíte Bohu?**
- » **Patří váš volný čas jen vám, nebo v něm má místo i čas s Bohem?**
- » **Dokázali byste obětovat dobré věci,** pokud by vám stály v cestě za Bohem nebo pokud by si o ně Bůh řekl? Co by pro vás bylo největší výzvou? Pro mnoho lidí je to jednoduše pohodlí. Jak ale

jednou kdosi řekl: „Jestliže se pro pohodlný a spokojený život namáháme mnohem víc než pro zbožný a plodný život, kdo je ve skutečnosti naším bohem?“

- » Která otázka (v různých konkrétních podobách) nám v hlavě zaznívá častěji: **Co můžu já udělat pro Boha? Nebo co může Bůh udělat pro mě?** Někdy máme představu o podobě svého života a uvnitř doufáme, že nám Kristus k téhle představě pomůže. Že vlastně On bude žít pro nás a místo budování Jeho království vyhlídíme, jak On bude budovat to naše.

ZÁVĚR

Je zajímavé, že Ježíšův paradox (kdo najde – ztratí, kdo ztratí – najde) opravdu funguje. Když se začtete do příběhů lidí, kteří Ho vzali vážně, zjistíte, že navzdory ztrátám, nelitovali. **Když nás Kristus volá k tomu, abychom žili pro Něj, není to volání otrokáře, ale mnohem spíše výzva manžela,** který touží po tom, aby se k němu jeho žena připojila při budování něčeho, co ji přesahuje. Kvůli čemu možná minou dalších pět dovolených, ale co je bude skutečně naplňovat. A je jen otázka, jak moc zná žena svého muže – miluje ho a důvěřuje mu natolik, aby řekla ano, anebo zvítězí snaha hrát to na jistotu a nepřijít o své představy?

APLIKACE

- » Jak můžete v praktickém životě žít pro Krista tam, kde jste? Ve svém zaměstnání, škole, rodině...?
- » Brání vám v tom něco?
- » Vnímáte nějakou oblast, ve které vás Bůh vede ke změně?

VÝSTUP

- » Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

KAPITOLA 13

POSLÁNÍ

Chvilé, kdy víte, že se s někým blízkým vidíte naposled, jsou výjimečné. Smutné, bolí, toužíte po tom, aby k nim nikdy nedošlo. Ale přicházejí, a když na ně dojde, nepromarníte je tlacháním. Řeknete to nejpodstatnější, něco, co chcete, aby si ti druzí nesli životem. Ježíš nejedná jinak.

PŘÍBĚH

Po svém vzkříšení se Ježíš opakovaně setkává s učedníky, aby věděli, že byl skutečně vzkříšený. Pak ale přichází chvíle, kdy se musí rozloučit. Nadobro. A ve všech evangeliích, které tuto chvíli zaznamenávají, najdete různými slovy jednu stejnou věc – poslání. Pojďme si přečíst alespoň jeden z nich: *Matouš 28:16-20*.

NÁŠ ÚKOL

„Získávejte učedníky“, zaznělo z Ježíšových úst jako pokyn pro jeho učedníky a skrze ně i pro celou církev. Tohle poslání zůstává v platnosti pro všechny křesťany všech věků. Včetně nás. Je to úkol našeho sboru, **je to úkol můj a je to úkol i váš**. Získávání učedníků je velká Boží mise, kterou začal Kristus a která neskočí, dokud se nevrátí. Je to naše příležitost podílet se na Božím díle, jeden ze způsobů, jak žít svůj život pro Něj, a jak přinášet změnu a záchranu do životů druhých lidí. A dělat něco, co přetrvá na věky. Peníze zmizí, zachráněné duše nikoliv.

V řečtině (původním jazyku Nového zákona) se v tomto textu oproti češtině objevuje jen jedno sloveso v rozkazovacím způsobu – „získávejte učedníky“, zato ale tři další přechodníky, které nám ukazují, jak to máme dělat:

- » **Jdouce** – iniciativa je na nás. Nemáme čekat, až lidé sami přijdou, schovaní ve svých sborech. Máme být mezi nimi.
- » **Křtíce** – slovo křest vyjadřuje celý proces přivádění lidí ke Kristu, který je završený vyznáním víry právě ve křtu. Pokud bychom jen byli mezi lidmi, ale nikdy jim neřekli evangelium, moc jim neprospějeme. My je musíme vést k obrácení...
- » **Učíce** – ... a po obrácení vyučovat, aby žili tak, jak se líbí Kristu. Pomocť jim být skutečně učedníky ve všech čtyřech předložkách, o kterých společně mluvíme.

Výsledkem má být učedník, co získává učedníky. Co to znamená pro nás?

- » Jdouce – nesmíme zůstat zavřeni v církvi.
- » Křtíce – o tom si budeme povídat teď.
- » Učíce – vše, o čem jsme si doposud povídali (a nejen to) budete nejspíš jednou učit další.

JAK VÉST LIDI KE KRISTU?

KROK 1 – PŘEMÝŠLEJTE O LIDECH ZE SVÉHO OKOLÍ

Určitě kolem sebe máte mnoho lidí, kteří Krista neznají – přátele, spolupracovníky, rodinu. S některými z nich vás ale pojí hlubší vztah. Pojdme si sepsat třeba pět těchto lidí. Za tyto lidi se potom můžete pravidelně modlit a hledat příležitosti, jak s nimi mluvit o Bohu, pozvat je na bohoslužbu, vzít je na nějakou akci spolu s dalšími křesťany...

Pravidelně se k tomuto seznamu vracujte, neztrácejte tyto lidi ze zřetele, ale vytrvale pracujte na tom, aby i oni Krista poznali.

KROK 2 – ZEPTĚJTE SE JICH, ZA CO SE MŮŽETE MODLIT

Tento krok klidně přeskočte, ale je to skvělý způsob, jak otevřít rozhovory na duchovní témata. Někdy právě to je největší překážka – jak začít? Tohle je jedna z možností a navíc jim můžete svou modlitbou umožnit zažít Boží vstup do jejich života.

DISKUSE

- » Jaké další přirozené způsoby vás napadají, jak začít s lidmi mluvit o Ježíši?

KROK 3 – VYPRÁVĚJTE JIM SVŮJ PŘÍBĚH, JAK JSTE POZNALI KRISTA (TZV. SVĚDECTVÍ)

Pavel, o kterém jsme mluvili minule, svůj příběh v Bibli vypráví hned několikrát. Můžeme si jedno jeho vyprávění vzít jako vzor a učit se od něj – viz *Skutky 26*. Projdeme si je po jednotlivých pasážích a zkusíme z jeho příkladu vyvodit nějaká doporučení:

» v. 1-3 Ke komu mluvím

- o Upravte svůj příběh podle toho, ke komu mluvíte – každý člověk je jinde a prožívá jiné věci. Nikdy si nebudeme vymýšlet, ale někdy víc rozvedeme jednu věc ze svého příběhu a jindy jinou.

» v. 4-11 Život před Kristem (minulost)

- o Řekněte lidem, jak vypadal váš život před setkáním s Ježíšem; kdo jste byli a co jste dělali. Např.:
 - Narodili jste se ve věřící nebo nevěřící rodině?
 - Co pro vás bylo důležité?
 - Byli jste se svým životem spokojeni nebo bylo něco špatně? Co?
 - Jaký jste měli pohled na Boha, křesťany, církev?
 - Kde jste byli duchovně před obrácením a jak to ovlivňovalo vaše pocity, postoje, činy a vztahy?

» v. 12-18 Setkání s Kristem (obrácení)

- o Vyprávějte jim, jak jste se dozvěděli o Ježíši
 - Kdo vám o něm řekl? Co vám řekl?
 - Co vás nejvíc vedlo uvažovat o Bohu?
- o V rámci tohoto bodu jim vysvětlíte evangelium
 - Čemu jste to vlastně uvěřili? Kristova smrt za naše hříchy a vzkříšení...

» v. 19-23 Život s Kristem

- o Stručně popište, jak a v čem se váš život změnil
 - Vidíte nějakou pozitivní změnu ve svém životě?
 - Vyřešil se nějaký váš problém (obzvláště pokud jste nějaký zmiňovali v první části)?
 - Jaké problémy vám vaše obrácení přineslo?
 - Kde jste s Bohem dnes a kam toužíte jít?

- o Dejte si pozor, aby to neznělo jako uhozená reklama na lepší život. Jde především o Ježíše a Jeho dílo v nás.
- » 24-29 Otázka vyžadující reakcí
 - o Zeptejte se např. na:
 - Co si o tom myslíš?
 - Nepotřebuješ Krista taky?

Proč zrovna tohle? Proč lidem vyprávět svůj příběh? Osobní svědectví je skvělý způsob, jak lidem říct o Bohu, protože:

- » Je to příběh, a tak se dobře poslouchá.
- » Těžko se argumentuje proti: „Ne, to jsi neprožil“.
- » Dnešní postmoderní svět hodně slyší na zkušenosti.
- » Dotýká se emocí, nejen rozumu.
- » Lidé před sebou mají hmatatelný výsledek – vás.

AKTIVITA

- » Nechte si říct svědectví vašeho „vyučujícího“, ať máte nějaký příklad... a klidně mu ho zkritizujte.
- » Zkuste teď, bez přípravy, povyprávět o své cestě za Kristem.
- » Zpracujte na svém svědectví – můžete začít teď (stačí otočit stránku), nebo až doma. Můžete si ho psát slovo od slova, nebo jen v bodech. Spolu se svým vedoucím ho vyplijte a pak ho zkoušejte říkat tak dlouho, dokud nebudete připraveni ho říct kdykoliv a kdekoliv z hlavy, plynule, bez zbytečného přemýšlení a přirozeně. Vyprávění by nemělo být příliš dlouhé, tak 3 až 5 minut, a mělo by pokud možno rovnoměrně pokrývat jednotlivé části.

KROK 4 – ŘEKNĚTE JIM BOŽÍ PŘÍBĚH – EVANGELIUM

O evangeliu jsme si už povídali na začátku, ale pro jistotu ještě jednou. Co je to evangelium?

- » Evangelium doslova znamená „dobrá zpráva“.
- » Jak zní? Ve své velice stručné podobě: **Náš hřích nás oddělil od Boha, našeho milujícího Otce. Kristus ale zemřel za tvoje hříchy, vstal z mrtvých, a když Ho vírou přijmeš za svého Spasitele a Pána, budou tvé hříchy odpuštěny a ty budeš moci žít s Bohem.**
- » Takhle stručně se dá vyjádřit základ a podstata křesťanství, cesta k Bohu a způsob, jak být spasený. Bude ale dobré lidem evangelium přiblížit trochu víc a třeba i nějakým názorným způsobem, jak si teď ukážeme.

Ilustrace mostu

- » **OBR. 1:** Byli jsme stvoření Bohem a ve vztahu s Ním. Člověka od Boha nic neoddělovalo

- » **OBR. 2:** Člověk se ale k Bohu otočil zády, rozhodl se žít po svém a provinil se proti Bohu – zhřešil. Hřích náš vztah s Ním rozbil a od Boha nás oddělil (*Římanům 3:23*). Nejde ale jen o to, že se to stalo v případě Adama, tohle je problém nás všech. Schválně... lhal jsi někdy? Něco ukradl? Nějaký podvůdek? Zhřešili jsme

všichni, ale především, každý z nás na Boha kašlal. Nechtěli jsme Ho. Mezi námi a Bohem najednou vznikla hluboká propast. Bůh zmizel z našeho osobního života i z běhu společnosti.

» **OBR. 3:** Kdesi v nás s „odchodem“ Boha vzniklo prázdné místo. Touha po něčem víc, naplnění, štěstí, lásce. Každý by to nazval jinak. Naše duše nám dává najevo, že jí chybí Bůh. A lidé na tohle volání reagují mnoha různými způsoby.

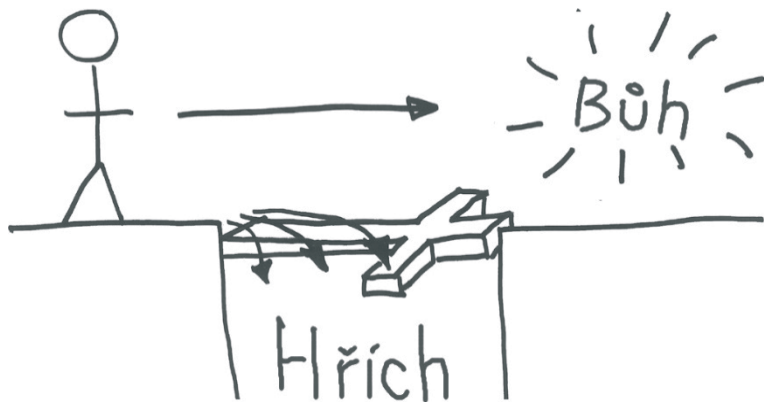
- » Některí popírají Boží existenci a tím i existenci problému.
 - Další hledají naplnění jinde (sex, vztahy, peníze, cestování, práce, altruismus, sebeobětování...).
 - Jiná náboženství představují další pokus, jak překonat propast...
 - ... stejně jako dobré skutky – třeba to napravím, ne? (*Efezským 2:8-9*)
 - Nic jim ale nepomůže bariéru hříchu překonat.

» **OBR. 4:** Ježíš zemřel za naše hříchy a otevřel nám cestu k Bohu (*Římanům 5:6-8, Jan 14:6*). On sám, bezhříšný Boží Syn přišel na svět, aby naše hříchy vzal na sebe a podstoupil za ně trest. Za mé i za tvé hříchy. Nezůstal ale mrtvý, Bůh Ho třetího dne vzkřísil a tím porazil smrt i všechny následky hříchu. Nám nejen odpouští, ale také dává nový život s Bohem.

» **OBR. 5:** Jenom tohle všechno vědět je málo. Kristus zemřel i za tebe, ale otázka je, co s tím uděláš? Pokud vnímáš, že tě Bůh k sobě volá a ukazuje ti, že potřebuješ Jeho odpuštění, přijetí a proměnu, pak přejít most znamená dva kroky. První nezbytností

je pokání – uznání toho, že nejsi dobrý člověk, opuštění starého života bez Boha a vyznání svých hříchů. Druhou nezbytností je víra v Krista, kterou přijímáme Boží řešení. Nic dalšího není třeba dělat, nemůžeš si to zasloužit, nemůžeš za to zaplatit. Jen uvěřit v Krista. Co s tím uděláš?

APLIKACE

- » Naučte se tuto ilustraci (nebo jakýkoliv jiný způsob, jak vysvětlit evangelium) a...
 - o ...spolu se svým vedoucím ho zkoušejte tak dlouho, dokud to nebude jasné, srozumitelné a přirozené. To obvykle nějakou dobu trvá, ale to je normální.
 - o Potom poproste alespoň dva jiné křesťany, aby si vás poslechli a dali vám zpětnou vazbu, jak to říct lépe.
 - o A potom to hlavní – **řekněte to svým pěti lidem!** Vysvětlete jim evangelium a nechte na Ježíši, aby se jich dotkl a přesvědčil je, že Ho potřebují. To už není vaše práce.

» Naučte se nazpaměť následující 4 verše, které postupně odkrývají celou zvěst evangelia. Je to další skvělý způsob, jak ho lidem vysvětlit. Jeho síla spočívá právě v tom, že jde od začátku do konce o slova Bible.

- o Římanům 3:23
- o Římanům 5:8
- o Římanům 6:23
- o Římanům 10:9

VÝSTUP

» Hlavní myšlenka(y), kterou si odnášíte.

ZÁVĚR

„Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši,“ píše Pavel ve *Filipským 3:13-14 (ČEP)*, ačkoliv je Božím apoštolem už nějakých 15 let. Kéž je to i vaše vyznání – *běžím k cíli. Nenechám se ničít minulosti či svými selhání. Přede mnou je Kristus a nebeská odměna a já si pro to běžím.*

Nejsme u konce. To nejlepší nás teprve čeká.

POUŽITÉ MATERIÁLY

- » Některé pasáže či myšlenky v kapitole 6 (Bible) pocházejí z materiálů pro vyučování Základů teologie na bývalé Stáži KAM.
- » Různé podoby modlitby uvedené na str. 75-76 většinou pocházejí z knihy od B. Hybelse *Too busy not to pray*.
- » Některé formulace obsažené v pasáži o členství na str. 80 jsou převzaty z Duchovních zásad Církve bratrské
- » Akronym U-L-O-V sloužící k vysvětlení významu pokání na straně 15 pochází ze Základů duchovního života od Petra Dvořáčka
- » Podklady k přípravě svědectví ze str. 119-121 byly z velké části převzaty od Tomáš Galdy a jeho semináře v rámci Stáže KAM
- » Obrázky ilustrující evangelium na str. 123-126 jsou převzaty z konferenční brožury *Search and Rescue* pořádané Josiah Venture
- » Různé informace napříč materiály pochází z Biblického slovníku

Použité materiály nejsou v textu ani v poznámkách pod čarou uváděny záměrně, aby nerušily plynulost čtení či společného studia.

Vaše doporučení k úpravám a vylepšením těchto materiálů jsou vřele vítány. Případné náměty a návrhy posílejte na adresu v.s.jako.pro@gmail.com.